

ILUSTRACJE ANNY I GOODNIK SP. R/TOW

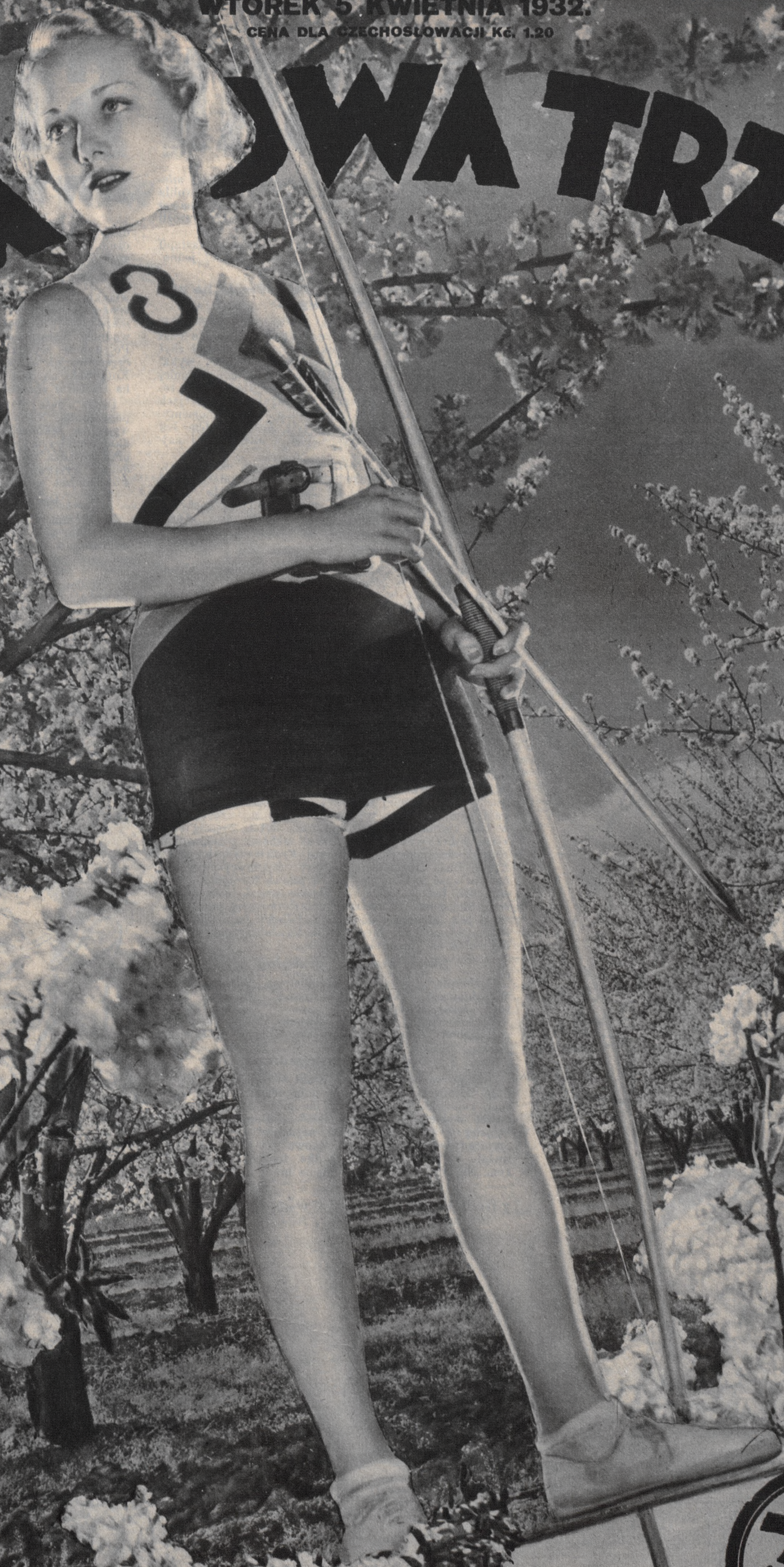
ROK II.

WTOREK 5. WIETNIA 1932.

Nr. 14 (51).

CENA DLA CZECHOSŁOWACJI KŁ. 1.20

RAJOWA TRZY...

WIOSENNY STRZAL

MISTRZOWSKI START ZWYCIĘSTWA FAWORYTÓW.

Kraków, dnia 4 kwietnia.

Po raz szósty od istnienia Ligi ruszyły na start boje mistrzowskie drużyn piłkarskie naszej elity. Po raz szósty gromadziły się tysiączne tłumy widzów na boiskach polskich, aby oglądać twarde zmagania się naszych najwybitniejszych zawodników już zahartowanych w walkach o punkty. Oby ten rok ciężki — może najcięższy — dla klubów naszych pod względem finansowym — przetrwały one jak najlepiej i oby nie dał się zaznaczyć spadek polskiej piłki nożnej, której autorytet na skutek wielu błędnych posunięć naszej najwyższej magistratury, jaką jest PZPN, bynajmniej nie wiele się podniósł.

Pierwsza niedziela przyniosła tylko trzy mecze ligowe, które nie przyniosły sensacji, do których w Lidze już tak przywykliśmy. Drużyny, będące faworytami a do tego grające u siebie, zwyciężyły. Poniżej dajemy opis tych pierwszych bojów mistrzowskich, rozpoczynając od zmierzenia się mistrza Ligi z Warszawianką.

Garbarnia-Warszawianka 4:2 (3:0).

Poraz pierwszy od istnienia ligi oczekiwano wystąpienia Warszawianki z zainteresowaniem. Stały dotychczas „outsider“ zdawał się poważnie grozić nawet mistrzowi Polski, posiadając rzekomo wzmocnienia, które zasadniczo miały zmienić dotychczasowe oblicze Warszawianki.

Tymczasem sensacji nie tylko nie było, owszem użrzano na boisku to, co bynajmniej nie wróży nam sukcesów na przyszłość, o ileby przy tym miało pozostać. Faktem jest, że więcej spodziewano się od obu drużyn pod każdym względem. Przedewszystkiem strona kondycyjna gry nie stała na poziomie, co widać było przy końcu gry. Również i pociągnięcia kombinacyjne nie zawsze mogły zadowolić. Nie ulega wątpliwości, że zwycięstwo Garbarni było zasłużone.

Niemniej jednak prawdą jest, że zdecydowało się ono w najmniej oczekiwanym czasie, gdy gra Garbarni sukcesu nie wróżyła. Pierwsze bowiem trzy bramki mistrza padły w pierwszym kwadransie gry, gdzie obie drużyny grały chyba najsłabiej, tak, że zasługą uży-

skania tych bramek podzielić się mogą w równej mierze obie drużyny. Powyższy wynik do 4:0 pozwoliła Garbarnia opamiętać się przeciwnikowi, który nawet chwilowo opanował boisko, strzelił 2 bramki a groził znacznie częściej.

Garbarnia wystąpiła bez Pazurka, którego zastąpił Joks. Tym razem nie posiadał atak wybitnej jednostki ani też specjalnie słabego punktu.

Ciężar ofensywy spoczywał głównie na obu skrzydłowych.

Riesner nabywa z powrotem dawnej szybkości i pewności podań; słabiej jest ze strzałem. Bator nie miał właściwego oparcia w łącznikach, to też pracował zbyt samodzielnie. W trójce najwięcej pracowitości wykazał Joks, pomagający również w tyłach. Maurer mniej dobrze niż w ub. roku wykorzystuje Riesnera, a również mniej zdecydowania wykazuje w sytuacjach strzałowych. Smoczek miał tylko dobre momenty. Niepotrzebne pozostawanie w tyle jest powodem luk w ataku. Kondycja fizyczna jest u niego bodaj najsłabszą stroną.

Linia pomocy była lepszą w pierwszym okresie gry, górującą szybkością i przedewszystkiem technicznie nad przeciwnikiem. Siła na 90 minut starczyła tylko Wilczkiewiczowi. Nagraba momentami wypoczywał a Skwarczowski nie mógł potem powstrzymać Kornolda. Stosunkowo

najrówniej grali obrońcy.

Bill zdaje się przewyższać partnera pewnością wykupu. Gregorczyk w bramie bez zarzutu.

Warszawianka w pierwszej połowie gry była najsłabszą drużyną ligową, jaką Kraków oglądał. Ani jeden zawodnik warszawski nie wykazał w tym czasie kwalifikacji, jakich od przeciwnego gracza wymagać się musi. Brakło nawet zwykłego zapалу i ofiarności. Znaczenie korzystniejszej wypadła jej gra w drugiej połowie, jednak i ona nie mogła zadowolić.

Domański ponosi wiele winy.

Spóźniona interwencja przed bramką, niepewność chwytów rąk u tego niedoświadczonego gracza. Zwierz jako obrońca, nawet po przerwie nie przypominał swych dobrych czasów. Ślad Rusin jest szybkim, silnym obrońcą, któremu brak za celowości w grze. Obaj taktycznie nie dorastają poziomowi ligi. Cała linia pomocy była kłódkami obrońcami. Dopiero z osłabieniem Garbarni, właściwie wykonywali swe zadanie wspomagania ataku. Gazur w środku więcej ma zrozumienia w tym kierunku, niż skrajni. Atak był tą częścią drużyny, która wykorzystwała okres słabości przeciwnika. Najpozytywniejszym okazał się Królwiecki, b. gracz LTSG. Duże zrozumienie dla gry zespołowej pozwoliło mu stwarzać świetne pozycje strzałowe Kornoldowi na skrzydle, ten jednakże nie zawsze umiał je wykorzystać. Słabszym niż ub. roku był Kotkowski, powolniejszy i bez skłonności do strzału. Piłszek poza kilku słowami biegami nie nie pokazał. Najsłabszym na boisku był Polak na lewym skrzydle.

Skład drużyny i przebieg gry.

Garbarnia: Gregorczyk—Konkiewicz, Bill—Nagraba, Wilczkiewicz, Skwarczowski—Riesner, Maurer, Smoczek, Joks, Bator.

Warszawianka: Domański—Zwierz, Rusin—Fert, Gazur, Hahn—Kornold, Królwiecki, Kotkowski, Piłszek Polak.

Dramatyczny kwadrans.

Dwa po sobie następujące ataki Warszawianki likwiduje Gregorczyk. Po grze w polu ucieka z piłką Riesner, centruje, szereg graczy nie może dosięgnąć piłki nawet wybiegający zła Domański. Dopiero Smoczek wpycha ją do pustej bramki, uzyskując w ten sposób „prowadzenie“ już w 4 min. Znowu gra toczy się poważnie w środku boiska, rzadko dochodząc ku bramkom. Nie nie zapowiada padnięcia bramki. W tem nieu-

dałe podanie Maurera łapie Zwierz, podaje skandalicznie źle ustawionemu Domańskiemu, co dowcipnie wykorzystuje nadbiegający Bator i strzela drugi punkt dla Garbarni w 10 minucie. Warszawianka gra coraz słabiej. W 14 min. Bator bawi się z obrońcami Warszawianki i oddaje piłkę ku prawej stronie, gdzie Joks spokojnie zatawa resztę, 3:0! Na boisku teraz panuje niepodzielnie Garbarnia tem więcej, że to, co robią wodnicy Warszawianki stoi poniżej minimum wymagań. Pojedyncze wysiłki ze strony Warszawianki udają częściowo na skutek błędów gospodarzy. W 39 min. Kotkowski do pustej bramki strzela tak słabo, że obrońca Garbarni zdolał wykopnąć piłkę na kórner.

Druga część gry początkowo jest podobna do poprzedniej. Niespodziewanie atak gości inicjuje kilka wypadów zakończonych strzałami łatwymi do obrony. Skuteczniejszym jest atak gospodarzy, który w 8 min. przeprowadza ofensywę linją, Bator—Smoczek. Ostatni dobrze wystawia Joksza, a ten podwyższa wynik do 4:0. Zamiast zalać się doszczętnie,

Warszawianka ożywia się.

W 12 min. Kornold odbiera piłkę Billowi, podaje do środka, a Królwiecki strzela na słupkę, skąd piłka wędruje do siatki. Zaanimowani stwarzają teraz Warszawianie szereg groźnych sytuacji pod bramką Garbarni, w której pomoc często słabnie. Mylnie odgryzłszy „spalony“ Kornolda pozbawia go świetnej pozycji do strzału. Poprawia wynik Kornold w 21 min. wyszukując dobre podanie Królwieckiego. Rozpęd Warszawianki każe oczekiwać dalszego poprawienia wyniku. Nie dopuszcza do tego Gregorczyk świetnym wybiegiem w beznadziejnej sytuacji, to znow Królwiecki przestraszeniem z dogodnej pozycji.

Z kolei wyczerpuje się i Warszawianka, a Garbarnia ponownie poczyna naciskać. Riesner dwukrotnie bombarduje bezskutecznie. Smoczek nie posiada dość siły, by wykorzystać dobre podania z prawej strony. Wreszcie i Maurer i Joks nie chcą decydować się na strzał.

który musiałby być skutecznym. Warszawianka broni się przy końcu gry nadużywaniem siły fizycznej, co karze energiczny sędzia p. Schneider. Publiczności ponad 2.500.

Legja—Ruch 2:1 (2:1).

Warszawa, 3 kwietnia.

Składy drużyn. Legja: Adamowicz, Martyna, Ziemian, Przeździecki II, Cebulak, Nowakowski, Rajdek, Szaller, Nawrot, Przeździecki I i Wypijewski.

Ruch: Komander, Kacy, Kusz, Buchwald, Badura, Dziwisz, Urban, Mazur, Peterek, Sobota, Włodarz. Sędzia: p. J. Grabowski. Widzów 2000.

Typowy mecz przedsezonowy, gdy najgroźniejszym przeciwnikiem każdego gracza jest piłka, skacząc i zwożąc go fałszywymi odskokami i odbiciami. Zawody, odbywające się na początku sezonu rzadko są popisami techniki, natomiast często przynoszą niespodzianki i w nich w wynikach. Tymczasem niespodzianek nie było. Obie drużyny, mimo pogłosek o wielkich zmianach i akwizycjach oraz przenosinach graczy, wystąpiły prawie

widentycznych składach, jak w roku ubiegłym.

Ruch, zgodnie z przeprowadzaniem, wykazał lepszą kondycję fizyczną, co znowu Legję wyrównała lepszą techniką. Słazacy zaprodukowali grę ostrą, energiczną, forsującą skrzydła które miały dostarczyć środkowej trójce amunicji do strzału. Jak długo Włodarz miał za przeciwnika Przeździeckiego II, tak długo szło według programu, gdy Szaller cofnął się do pomocy, Włodarz się „skończył“ i z gry Ruchu pozostało tylko nieskoordynowane bieganie po boisku. Peterek nie umiał sobie dać rady z Cebulakiem, przyczem w strzałach zawodził. Dobre momenty miał Urban.

Pomocnicy Ruchu odbierali piłkę dość łatwo, lecz podaniem ich do ataku brakło precyzji. W całej drużynie

nie Ruchu nie było jednego gracza, któryby uważał za swój obowiązek trzymać piłkę przy ziemi. Dobra kondycja fizyczna sprawiała, iż gracze Ruchu dość szybko zbierali się w zagrożonych miejscach, przez co i Legja, cierpiąca chronicznie na brak „przebojowców“, stosunkowo mało miała sytuacji dogodnych do strzału. W dobrej formie był Komander.

W Legji Martyna popisywał się 70-cio metrowymi „bombami“. Cebulak wraz z Nowakowskim wstrzymywał napór przeciwnika. Ziemian i Przeździecki II byli w słabszej formie.

W ataku wybijał się Nawrot,

choć i on nie był właściwym kierownikiem, wartość jego gry leżała w dobrych momentach podbramkowych i pojedynkach staczanych w polu. Pełnowartościowym graczem w ataku był jeszcze Wypijewski, który wykazał ciąg na bramkę i oddał kilka cennych center. Przeździecki I bez startu, Szaller nie umiał nawiązać kontaktu z partnerami, natomiast w pomocy wykazał dużą klasę. Rajdek dość szpecyliwy w pojedynkach zapomniał o dośrodkowywaniu.

Przebieg gry.

Początkowo przeważa Ruch. Włodarz przebijają się kilkakrotnie przez pomoc Legji, lecz jego strzały kończą się autami. Jeden ze strzałów Włodarza Adamowicz broni z trudem, wypychając piłkę na kórner. W 8 minucie zamieszanie pod bramką Ruchu. Po kórnerze Wypijewski strzela do pustej bramki, lecz w ostatnim momencie nadbiega obrońca i piłkę wybiją z bramki. W 15 minucie Szaller podaje Rajdkowi, który oddaje wysoką centrę, Piłka, podskakując, przekakuje obrońców i bramkarza, a nadbiegający Przeździecki strzela gola z linii bramkowej.

Ruch wzmacnia tempo. Włodarz kilkakrotnie na korzystne sytuacje, lecz centry mu nie wychodzą. Szaller i Nawrot strzelają bez rezultatu. Silny strzał Mazura przechodzi również ponad bramką. W 31 minucie Peterek podaje Włodarzowi piłkę, który niespodziewanie, bez stopniując strzela w biegu i uzyskuje wyrównanie, Adamowicz nie próbuje nawet bronić.

Decydujący o zwycięstwie moment.

Nie deprymuje to jednak Legji. Komander broni strzały Wypijewskiego i Cebulaka, a następnie Nawrota. W 42 minucie Wypijewski zabłąkany na środku boiska, bierze piłkę, wraca z nią na swoją pozycję, wodząc za sobą trzech graczy Ruchu i ze skrzydła oddaje piękną centrę. Nawrot mimo, iż był przez obrońcę kryty, wyskakuje za niego i głową zdobywa zwycięską bramkę. Moment ten nagradza publiczność oklaskami. Jeszcze jeden strzał Przeździeckiego i parada Komandera kończą pierwszą połowę gry.

Po przerwie Ruch ma więcej z gry. Najpierw Adamowicz broni strzał Badury, poczem vis a vis strzały Nawrota i Rajdka. W 7 min. Ruch ma pierwszą sposobność do wyrównania. Po rzucie wolnym piłka przychodzi do nieobstawionego Peterka, który strzela silnie lecz przelotnie nad bramką. Następnie Adamowicz paruje strzały Mazura i Peterka, a w 15 min. Włodarz zaprzepaszcza najlepszą szansę zdobycia bramki; mając bowiem przed sobą tylko bramkarza, strzela ten gracz tak niecelnie, iż Adamowicz łapie bez trudu piłkę. Legja teraz rzadziej dochodzi do głosu. Motorem jej ataków jest tylko Wypijewski a Ruchu Włodarz. Drużyna warszawska postanawia utrzymać wynik i cofa Szallera do pomocy. Ataki Ruchu tracą impet a gra toczy się na środku boiska. Wynik pozostaje niezmienny.

Legja miała dwóch pełnowartościowych napastników tj. Nawrota i Wypijewskiego, Ruch jednego Włodarza. To było decydującą dla wyniku 2:1 dla Legji.

Dr. St. Mielech.

Z teki karykatur sportowych A. Wasilewskiego — zawodnicy Garbarni: Smoczek (na lewo) i Konkiewicz (na prawo).

OPOZYCJA KLUBÓW ŚLĄSKICH NIE PRÓŻNUJE. Jak już informowaliśmy, na Śląsku utworzyła się potężna grupa klubów opozycyjnych, łącząca w sobie wszystkie towarzystwa A, B ligi, B i C klasy, która domaga się zwolnienia nadzwyczajnego walnego zgromadzenia Związku, celem wybrania nowego zarządu. Interwencja deleg. PZPN-u, którym był mjr. Jachiec nie wniosła zupełnie uspokojenia, ponieważ delegat PZPN-u nie potrafił zająć rzeczowego stanowiska a nawet zaangażował się wyłącznie po stronie klubów Ligi śląskiej, istniejącej zresztą wbrew statutowi PZPN-u a pierananej przez zarząd Związku, któremu stawia się w prasie śląskiej zarzuty bardzo a bardzo niepochlebne.

Ostatnio odbyły się na Śląsku zebrania klubów opozycyjnych a mianowicie w Tarnowskich Górach, Kró. lewskiej Hucie, N. Bytomiu, Bielsku i N. Bytomiu, gdzie wszędzie miejscowe kluby zgłosiły pełne zaufanie dla Komisji kierującej opozycją. Ponadto uchwalono wydać deklarację na ręce kom. Pol. Państw. p. Guzióra (Katowice Zawodzie), domagając się od PZPN i SZOPN zwolnienia nadzwyczajnego walnego zebrania związku. Na zebraniach tych daly się słyszeć głosy, aby sprawę przekroczenia statutu ze strony władz związkowych oddać władzom administracyjnym oraz pociągnąć do odpowiedzialności tych członków zarządu SZOPN-u, którzy czerpali korzyści materialne wbrew statutowi PZPN-u.

CAŁA PRASA LWOWSKA ATAKUJE PZPN za dopuszczenie do udziału w zawodach międzynarodowych Cracovii z Bratysławy graczy Kossaka i Pajaka bez otrzymania zwolnień ze strony swoich macierzystych ostatnio klubów tj. Pogoni i Lechii. W szczególności podkreślają pisma lwowskie, iż prezydent PZPN-u nie przestrzegając uchwał walnego zgromadzenia PZPN i swoich obietnic iż nie dopuści w przyszłości do „wypożyczania“ graczy.

Z drugiej strony pisma śląskie atakują Wydział Gier i Dyscypliny PZPN-u względnie jego przewodniczącego mjr. Jachiecia, iż jako delegat PZPN-u na walne zebranie Śląskiego Związku Okręgowego piłki nożnej nie umiał wywiązać się ze swego zadania i zamiast załagodzić zatarg, dopuścił tylko jeszcze do większego rozdrażnienia.

Z teki karykatur sportowych A. Wasilewskiego — gracz Garbarni: Nagraba (na lewo) i Bator (na prawo).

Fragmety z zawodów ligowych Garbarnia—Warszawianka; od lewej ku prawej: 1) Maurer (w białej koszulce) prowadzi piłkę, 2) gracz Garbarni wychodzi po przerwie po odbiciu piłki głową, od lewej pierwszy

ie na boisko; pierwszy Bill, następnie Nagraba, Smoczek i Bator. 3) Joks (w białej koszulce) w walce z Fertem (Warszawianka) o piłkę. 4) Joks (w białej koszulce) Hahn, od prawej zaś Rusin.

Akademicki Związek Sportowy w Poznaniu obok bratniego stołecznego AZS-u odgrywa nie tylko w sporcie akademickim ale i wszechpolskim niepoślednią rolę, dzięki swej wszechstronnej działalności.

Powołany został AZS. do życia w 1919 r., opierając początkowo swoją działalność na dwóch sekcjach: *szermierczej i sportów zimowych*. — W ciągu pierwszego roku doszła jeszcze i sekcja *wioślarska*. 9 następnych sekcji powstało w okresie dalszych lat, tak, że w chwili obecnej AZS., wkraczając w trzynasty rok swej działalności sportowej, posiada

12 dobrze prosperujących oddziałów.

Jak każde większe zrzeszenie, popularny AZS. przechodził „dni górne i chmurne”. Obecnie pod sztandarem AZS-u gromadzi się przeszło 860 członków. Na czele klubu stoi znany chirurg prof. U. P. dr. Antoni Jurasz. Pozostałe funkcje w głównym zarządzie dzierżą pp.: wiceprezisi: Zenon Kocaj i Jerzy Josse, sekretarz A. Matczyński i skarbnik Cz. Zabłocki.

W ostatnim czasie, mimo niezmiernie trudnych warunków finansowych, zdołał AZS. doprowadzić do skutku transakcję kupna gruntu pod budowę przystani wioślarskiej i pływalni od Magistratu m. Poznania. Tamże stanie również sala gimnastyczna, sala szermiercza, sekretariat etc. Skoro więc AZS. w niedalekiej już przyszłości znajdzie się na własnym terenie — będzie mógł z większym jak dotąd powodzeniem kontynuować swą szczytną działalność — popularyzacji sportu wśród szerokich warstw młodzieży akademickiej i rozwoju fizycznej i zdrowia fizycznego.

Jedną z najruchliwszych jest

sekcja lekkoatletyczna,

założona w 1920 r. Jest równocześnie jedną z najliczniejszych sekcji AZS-u, gdyż liczy zgórą 100 czynnych członków, podzielonych na podsekcję pań i panów.

Czołową przedstawicielką wśród pań jest rekordzistka i reprezentantka Polski Wanda Jasieńska, zdobywczyni zaszczytnego drugiego miejsca na „Świecie Gracji i Sportu we Florencji”. — Rekord Jasieńskiej w rzucie kulą wynosi 11.65 mtr., a oburącz 20.9 mtr.

Drugą sławą AZS-u była do niedawna p. Krajewska, która wycofała się z czynnego życia spor-

Poznań, w kwietniu.

towego. Ustanowiła piękny rekord Polski w skoku wzwyż z wynikiem 150 cm.

Z wieloboistek należy wyróżnić długoletnią zawodniczkę p. Mirę Lanżankę, w sprintach Stolarównę, a w średnich dystansach p. Świdorską, reprezentantkę Polski.

Sekcja panów doznała szczególnie w ub. r. znacznego osłabienia. Opuścili szeregi jej chor. Adamczak, Balcer, Pernak i Tomaszewski, w tem dwaj ostatni z powodu zmiany miejsca zamieszkania.

Czołową postacią wśród panów jest kilkakrotnie reprezentant barw narodowych Piechocki, wybitna siła na 300 mtr.

Z pozostałych sił należy wymienić godnego następcę Adamczaka — Zakrzewskiego, osiągającego skoki około 350 cm., oraz doskonałego oszczepnika Turczyka, którego rekord życiowy wynosi 54.92 mtr.

Bogata w tradycje sportowe

sekcja wioślarska

święciła największe sukcesy w latach 1927/8, kiedy jej wioślarze ćwiczyli pod fachowym kierownictwem dr. Mazurka. Jemu też w wielkiej mierze zawdzięczają zdobyte w 1927 r. mistrzostwo Polski w czwórce.

Brak jednak „własnego ogniska” daje się poważnie we znaki „azetesiakom”, którzy znaleźli gościnę w szalasy Wojskowego Klubu Wioślarskiego, gdzie mają swój tabor, liczący 11 łodzi i 9 kajaków. Obecnie korzystają wioślarze z bezinteresownej pomocy znakomitego naszego eksmistra Europy Budzińskiego, który trenuje załogi. Sekcji tej, na czele której stanął prezes AZS-u — można wróżyć jaknajlepszą przyszłość — tembardziej, że materiał jest liczny i chętnie poddający się ćwiczeniom.

Sekcja tenisowa

od zarania swego powstania — jest czołową reprezentantką „białego sportu” Wielkopolski. Rolę, jaką odgrywa w tej dziedzinie, w poważnej mierze zawdzięcza wydatnej pomocy społeczeństwa miejscowego. PZLT. powstał dzięki inicjatywie AZS-u, a w szczególności pp. W. Szulca i mec. Starkowskiego i miał w stolicy Wielkopolski przez kilka lat swoją siedzibę.

W 1924 r. mistrzostwo w grze poj. panów zdobywał Alfons Foerster. Czołowym graczem, a zarazem reprezentantem Polski jest Przemysław Warmiński. AZS. wychował wreszcie obecnego mistrza Polski Ignacego Tłoczyńskiego. — Liczne turnieje, organizowane na własnych kortach AZS-u, stanowią zawsze clou sezonu sportowego.

Jedną z najstarszych

sekcja szermiercza

jest jedynym klubem szermierczym Poznania. — Pracując bez większego rozgłosu, pod okiem fехmistrza Zagackiego i troskliwą opieką kierownika sekcji p. W. Falkiewicza — podnosi wyraźnie swój

poziom do naszej czołowej klasy, dowodem czego zakwalifikowanie się do finału w rozgrywkach o mistrzostwo drużynowe. Szczegół, Mnieżyński, Lange i Węclawski należą do najlepszych szermierzy sekcji. Z pań bezkonkurencyjną jest p. G. Gronowska, mistrzyni polski we florecie, oraz p. M. Lanżanka. Dowodem zaufania Pol. Związku Szermierczego do sekcji jest powierzenie tej organizacji w kwietniu b. r. mistrzostw dla pań.

Z kolei należy wymienić

sekcję hokeja na lodzie.

Szczególnie w ostatnich trzech latach dali się poznać „Azetesiacy” jako doskonali hokeiści. — Po kursie w Katowicach, pod okiem trenera — Kandyjczyka Farłowa — wykazali znaczne postępy. Zdecydowanie zdobyli mistrzostwo okręgowe, a w mistrzostwach Polski byli rewalacyjnym zespołem. Zajęli zaszczytne trzecie miejsce za AZS. (Warszawa) i Legią, przegrywając spotkania różnicą jednej bramki. Co ważniejsze, to to, że zdobyli cenną nagrodę za najlepszą grę zespołową. — Obecnie mistrzostwo okręgu zdobyli po raz drugi z rzędu, grając bez swych asów Warmińskiego, Zielińskiego i olimpijczyka Ludwiczaka.

Sekcja gier sportowych

to jedna z najmłodszych. Najsilniejszą bronią — jest męska koszykówka, której zawodnicy dwukrotnie zdobyli zaszczytne tytuły mistrzów Polski. Na gruncie poznańskim AZS. niema żadnej konkurencji. Pozostałe gry nie wykazują tak wybitnej przewagi. Jednak siatkówka tak męska jak i żeńska mają dobrą markę. Najslabiej przedstawia się hazena.

Na prawo: Czołowy tenisista A. Z. S. Poznań, Przemysław Warmiński. Na prawo w rogu: mistrzowska drużyna Polski w koszykówce. Stoją od lewej: Kultys, Elbanowski, Kasprzak, Patrzykont, Smigaj, „Mikrus” i Czapliski.

Zaledwie dwuletnia działalność sekcji pływackiej jest niezwykle dodatnia. — Jakkolwiek zawodnicy AZS-u nie zdobyli większych tytułów — to jednak niezwykle zakrojony plan pracy i liczny udział ćwiczących jest najlepszym zadatkiem na przyszłość, wróżącym lepszą lokatę w najbliższych mistrzostwach okręgowych. Najcenniejszą zdobyczą AZS-u to wejście do klasy „A” przez drużynę piłki wodnej.

Sekcja strzelecka zajmuje czołowe miejsce wśród organizacji tul. okręgu. Jest do pewnego stopnia bezkonkurencyjną, tak w grupie pań i panów. — Tylko z powodu trudności technicznych nie mogli członkowie wziąć udziału w mistrzostwach świata we Lwowie.

Sekcja hokeja na trawie, podobnie jak inne, korzystać musi z obcych boisk do treningów. (Dok. na str. 6).

Na prawo: czołowa lekkoatletka A. Z. S. Poznań Jasieńska, mistrzyni Polski w pchnięciu kulą jednorącz i oburącz; była wyznaczona kilkakrotnie do reprezentacji Polski.

Poniżej: drużyna hokejowa A. Z. S. mistrz. okręgu Poznańskiego stoją od lewej: Ludwiczak II, Urbanowski, Kaźmierczak, Krzyżagórski A., Muszyński Krzyżagórski W., Warmiński, P. Zieliński i Staszek; poniżej na prawo: osada A. Z. S. która wygrała mistrz. Polski na czwórkach w r. 1927. Od lewej siedzą: Szenkler, Talarczyk, Wystatyecki, Drozd, sternik: dr. J. Mazurek; na prawo: świetny średnio-dystansowiec A. Z. S. Poznań, Piechocki.

W ŚRODOWISKU

AKADEMICKIEM POZNANIA

Mistrzyni Poznania w jeździe sztucznej na lodzie E. Jerczyńska

Gorący mecz ligowy Warta—Cracovia 3:2 (2:1)

Poznań, 3 kwietnia.

Pierwsze w tym sezonie zawody o mistrzostwo Ligę ściganego na boisko stadionu miejskiego przeszło 5 tysięcy publiczności.

Do pierwszego tego spotkania mistrzowskiego drużyny wystąpiły w następujących składach: Cracovia: Ofiowski, Lasota, Filipkiewicz, Mysiak, Seichter, Ptak, Zembaczynski, Piatkiewicz, Krucecz II, Malczyk II, Zieliński. Warta: Fontowicz, Nowicki, Szerfke I, Ofierzyński, Wojciechowski, Przickucki, Radojewski, Prosiński, Szerfke II, Nowacki i Andrzejewski.

Grę rozpoczyna Warta, jednak już w pierwszych minutach uwidacznia się lekka przewaga Cracovii, która też przez Krucecz II zdobywa w 12 minucie „prowadzenie” po kombinacji środkowej trójki. W 14 minucie goście przeprowadzają niebezpieczny atak, zlikwidowany przez zdecydowany wykop bramkarza Warty Fontowicza.

Szerfke II na pierwszym planie.

Inicjatywa przechodzi od tej chwili do Warty, która coraz częściej zagraża bramce gości. W 20 minucie silny strzał Szerfkego II chwytą Ofiowski. W chwili potem Warta znowu gości pod bramką Cracovii. Silnicie przeprowadzony atak gospodarzy kończy się jednak strzałem Szerfkego II obok słupka. W 26 minucie otrzymuje piłkę Nowacki, podaje do tytu Wojciechowskiemu, który silnym przystępnym strzałem w narożnik zdobywa wyrównującą bramkę. Warta jest nadal w ofensywie. W 29 minucie dwukrotnie dogodną pozycję marnuje Andrzejewski. W chwili potem kornier dla Warty bije Andrzejewski. Piłkę otrzymuje Szerfke II i strzela silnie od bramki, piłka odbija się od poprzeczki, a nadbiegający Szerfke II efektowną „główką” zdobywa drugi

punkt dla Warty. W 35 minucie strzał Nowackiego po raz trzeci grzeźnię w bramce Cracovii. Bramka jednak z powodu „spalonego” nie została uznana. W 38 minucie silny strzał Kruceczki broni z trudem Fontowicz. W 39 minucie Andrzejewski po zderzeniu się schodzi skontuzjowany z boiska i nie wraca aż po przerwie. O 10.15 Warta gra do końca pierwszej połowy w dziesiątkę. W ostatniej minucie przed przerwą strzał Cracovii w róg niewyzykany.

Po przerwie.

Druga część gry zaczyna się znowu atakiem Warty. Radojewski przychodzi z piłką tuż pod bramkę, podsuwa ją Szerfemu, który strzela obok. Andrzejewski opuszcza po raz drugi na czas dłuższy boisko, a po powrocie już tylko statystuje. Warta prze napróżd, chcąc za wszelką cenę podwyższyć wynik, co się jej też udaje w 10 minucie. Po kombinacji środkowej trójki strzela z bliska Prosiński pod poprzeczkę, zdobywając trzecią bramkę. W 12 minucie następuje nadzwyczaj niebezpieczna sytuacja pod bramką Warty, gdyż Fontowicz wybiega z bramki i chybia piłkę. W ostatniej chwili jednak Przickucki wybija piłkę z linii bramkowej.

Od tej chwili znowu zaczyna Cracovia przeważać. W 24 minucie Nowacki po minuciu linii pomocy i wzięciu obrońców zdobywa zupełnie prawidłową bramkę nieuznaną jednak z niewiadomych przyczyn. W 27 minucie atak Cracovii kończy się drugą bramką, zdobył ją z niedalekiej odległości przez Zielińskiego z podania Malczyka. Nadal Cracovia widocznie przeważa.

Wspaniała obrona Fontowicza.

W 33 minucie sędzia za przewinięcie Ofierzyńskiego dyktuje rzut karny dla Cracovii, obrońcy jednak śli-

cznie, choć z wielkim trudem przez Fontowicza. Dalsze znużenie ataki nie przynosi już zmiany w wyniku.

Z graczy Warty należy wyróżnić Wojciechowskiego i Szerfkego II, zaś najlepszymi graczami w Cracovii byli bezwzględnie Ofiowski i Mysiak. Sędziował p. Andrzejewski. W miejsce wyznaczonego pierwotnie Wardęskiewicza. Publiczność była niezadowolona z orzeczeń sędziego i przy końcu zwłaszcza zawodów dawała głośno wyraz swemu niezadowoleniu.

W środowisku akademickim Poznania

(Dokończenie ze str. 5-ej.)

W stosunkowo krótkim czasie zdołała zebrać wielu akademików i zająć dobre, średnie miejsce pośród drużyn hokejowych w kraju. Należy żywić nadzieję, że w tej dziedzinie AZS. zrobi w najbliższym czasie dalsze postępy, posiada bowiem w swoim gronie starych miłośników „zagiętego kija”.

Działalność sekcji narciarskiej na terenie poznańskim zależna jest od warunków śniegowych. Wykorzystując dogodne momenty, urządzano liczne wyścigi do lasu gołęcińskiego wzgl. do pobliskiego Puszczykowa. — Kurs zorganizowany w Zakopanem zgromadził 17 uczestników, w czem 6 pań i dał wcale dobre wyniki. 12 z kursistów może rozpocząć w przyszłym sezonie kurs wysoko-górski. Zaznaczyć wypada, że jedynym propagatorem tego „królewskiego sportu” na tutejszym terenie jest AZS.

Łyżwiarstwo ma trudne warunki rozwoju. Dopiero ostatni sezon pchnął sport ten z martwego punktu. Wszystkie czelowe siły skupiają się w AZS.

Stosunkowo pięknymi sukcesami poszczycić się mogą ping-pongiści AZS-u. Dwukrotnie zdobyli mistrzostwo Poznania, oraz pokonali reprezentację Bydgoszczy i Gniezna. Mimo braku lepszych warunków treningowych, ping-pongiści w śmiałym i zwycięskim pochodzie zdobywają sobie coraz lepszą pozycję.

Sekcja bokserska zdaje się zamarta zupełnie: piłka nożna, w której AZS. odgrywał wcale piękną rolę — wykreślona jest z programu tego ruchliwego klubu.

Zarząd główny wraz z poszczególnymi sekcjami postawił sobie jak najpoważniejsze zadanie: pozyskanie jak największej ilości akademików studiujących na wyższych uczelniach w Poznaniu na członków, oraz wybudowania własnego wyżej już wspomnianego przybytku.

tp.

Oskłodzone przygotowania olimpijskie!

Dodatknie wyniki odżywiania „olimpijczyków” cukrem.

Jak już w swoim czasie donosiliśmy, wszyscy uczestnicy i uczestniczki pierwszego przedolimpijskiego obozu treningowego w Poznaniu dożywiani byli cukrem. Dzienna dodatkowa porcja wynosiła 100 gr. do 250 gr. cukru w stanie naturalnym i w potrawach.

Wszystcy zawodnicy zarówno ci, którzy już poprzednio dożywiali się cukrem, jak i ci, dla których był to pierwszy eksperyment, zgodnie stwierdzają korzystny wpływ dożywiania cukrem na ich kondycję fizyczną.

Tak Kusociński podkreśla, że cukier odgrywa dużą rolę w odżywianiu się lekko-atletów. Uważa on, że specjalnie długodystansowiec powinien jeść dużo mięsa oraz kompotów, konfitur i innych słodczych, co też sam z wielkim zamilowaniem czyni. Natomiast cukru w stanie naturalnym, w kostce, nie może dużo jeść i woli użyć go do zrobienia sobie np. lemonjady.

Obaj bracia Mikruci, którzy są naogół małomówni, z zadowoleniem stwierdzają, że pomimo wytężonego treningu, dzięki dożywianiu cukrem, przybyło im na wadze i siłę. Fr. Mikrut podkreśla przytem, iż czuł się w czasie obozu wyjątkowo świeżo, zaś Wł. Mikrut — iż nigdy mu tak szybko nie przybywało na wadze. Specjalnie prosił on, by mu wysłać cukru do pułku, żeby mógł dalej dożywiać się, gdyż wojsko to nie żarty, a chciałby być w dobrej formie.

Edw. Trojanowski mówi: „Cukier, jako produkt odżywczy w czasie intensywnego treningu jest, szczególnie dla lekko-atlety, pragnącego szybko przejść do formy, niezmiernie wskazany. Oczywiście, jeśli nie przesadzi w ilości”.

Również zawodniczki zadowolone są z dożywiania. — „Jestem z dożywiania cukrem bardzo zadowolona — mówi Schabińska. — Klumborg od początku kładł nacisk na to, bym nabrała wagi i siły. I przybyło mi blisko 3 klg., zaś na siłomierzu całe 20 klg.”.

„I mnie cukier dał siły — potwierdza Orłowska — jestem silna jak młoteczka. Na siłomierzu przybyło mi 32 klg. Zamierzam w dalszym ciągu jeść dużo cukru, tak, jak to robiłam w obozie”.

Pozostałe zawodniczki są z niemi zgodne, a Weisówna,

której Klumborg wróży w dysku czterdziestkę, stwierdza przytem, że czasami było jej nawet za mało tego cukru, który wydawało i dokupywała ona jeszcze czekoladę.

Badania lekarskie, przeprowadzone pięciokrotnie w poradni sportowo-lekarskiej, w całej rozciągłości potwierdziły opinie zawodników. Gdy inne sprawdziany, jak spirometria, badanie regularności działania serca i t. d. wykazują nieznaczny tylko poprawę, to oboja sprawdziany, na poprawę których specjalny wpływ wywiera cukier — waga i siła wykazały znaczny wzrost.

Najwięcej przybyło na wadze Fr. Mikrutowi — 3,9 klg., Edw. Trojanowskiemu — 3,6 klg., Wł. Mikrutowi — 3,5 klg., z zawodniczek zaś Breuerównie — 2,9 klg. i Schabińskiej — 2,8 klg., przeciętnie zaś 1—2 klg., pomimo intensywnego treningu.

Na siłomierzu największy przybytek wykazał Edw. Trojanowski, bo 60 klg. (ze 105 na 165), zaś wśród zawodniczek Orłowska 32 klg., przyczem najmniejszy przyrost wyniósł tu 20 klg. Warto wreszcie przytoczyć uwagi kierowników obozu. Tak więc Klumborg jest naogół z wyników dożywiania zadowolony, uważa tylko, że na przyszłość trzeba podnieść ilość cukru, podawanego w potrawach (obecnie 150 gr.), a zmniejszyć ilość cukru, spożywanego w stanie naturalnym (obecnie 100 gr.), gdyż niektórym zawodnikom sprawia trudność zjedanie takiej ilości kostki (30 małych kostek), co ich może zniechęcić.

Weteran i wciąż jeszcze mistrz naszej lekkiej atletyki Adamczak, człowiek nietylko wyjątkowej ambicji, ale i wytrzymałości i żywotności, tak mówi o dożywianiu się cukrem: „Przez całe życie jem dużo cukru. Przyznam się nawet, nieraz żona narzeka, że — za dużo. Obecnie w czasie obozu obeserwowałem działanie cukru nietylko na innych, ale i na sobie. Miałem bardzo dużo zajęcia, ponieważ nietylko pomagałem Klumborgowi przy prowadzeniu obozu olimpijskiego, ale równocześnie prowadziłem zajęcia na szeregu kursów, organizowanych w tym czasie przez ośrodek. Dziennie miałem około 8 godzin ćwiczeń. Pomimo to dzięki dożywianiu się cukrem, który daje mi dużo energii, miałem jeszcze dość siły na osobisty trening i na startowanie do zawodów na hali.

GOŚCINA ESTOŃSKICH BOKSERÓW W POLSCE

I. K. P. — Tallina Poxing Club 10:6.

Łódź, 1 kwietnia.

Pod znakiem dwóch międzynarodowych imprez pięściarskich minął w Łodzi ubiegły tydzień sportowy. W ostatnim dniu marca sekcja bokserska I. K. P. nie bacząc na dzień powszedni, zaryzykowała sprowadzenie drużyny estońskiej Tallina Poxing Club, w niedzielę natomiast pięściarze Uniiu walczyli z mistrzem drużynowym Śląska Niemieckiego Oberschlesien 31. Obydwa mecze odbyły się w sali Filharmonii przy wyprzedanej widowni.

Polskę Estończycy odwiedzili po raz pierwszy. O boksie tamtejszym wiedzieliśmy dotychczas bardzo mało, lub też zgola nic. Oparty na wzorach fińskich, poczynił, podobno, ostatnio wielkie postępy, jednak do naszego poziomu jeszcze nie dorósł i dziś nie możemy go uważać za odpowiedniego przeciwnika. Najbardziej przedstawia się strona techniczna, zwłaszcza zauważyć się daje niemal zupełny brak pracy nóg, krycia, no i silnego celnego ciosu. Estończycy są za to prawdziwymi dzentelmenami, tak w walce jak i po za sznurami ringu, co czyniło ich niezwykle sympatycznymi gośćmi.

Do dodatkich walorów gości dorzucić należy jeszcze dobrą kondycję fizyczną i ambicję. Zawodnicy są przeawnie bardzo młodzi, garna się chętnie do boks i uprawiają go z zamiłowaniem. W sumie jest to dziś tylko wiele obiecujący materiał, z którego dobry instruktor może w przyszłości wykreślić nie jedną nieprzeciętną jednostkę.

Jak już zaznaczyliśmy, najpoważniejszym atutem Estończyków w walce, jest ambicja. Taki Salony, przeciwnik znanego nocaucysty Garnarka, liczy zaledwie 16 lat i już w pierwszej rundzie poszedł dwukrotnie na deski do 7-miu, a za trzecim razem od wyliczenia uradował go gong. Przywrócony pozostaw przerywał do przytomności, rwał się do nierównych walki, nie mogąc zrozumieć, dlaczego sędziowie przerwali ją. Najlepiej popisali się wagi lekka, średnia i półciężka, a więc Lester, Kain i Kuura. Zławsza zwycięstwo ostatniego było zupełnie przekonywujące. Przewaga Reina wystarczała do przyznania mu zwycięstwa, a ogłoszony wynik remisowy — traktować należy jako błędne orzeczenie.

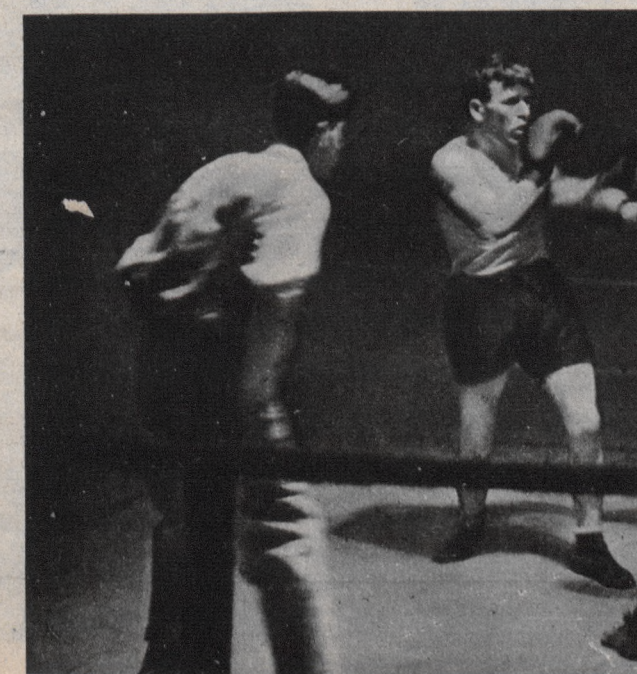
Względnie sędziowie punktowi nie stanęli na wysokości zadania i goście, mimo dość prymitywnego boks, mogli z powodzeniem wygrać w ogólnej punktacji na remis. Szansę te dał im osłabiony brakiem Spodenkiewicza i Chmielewskiego skład gospodarzy. Bez tych zawodników I. K. P. nie tworzyłoby już tego twardego, silnego zespołu. Dostatką formę wykazał tylko Garnarek i Konarzewski. Obydwaj zwyciężyli przez k. o. Zławsza nocaucysta Konarzewskiego nad Adelmanem był piorunująco szybki. Mistrz Polski trafił na wyższego przeciwnika, a otrzymał za miejsca cios w szczękę wzbudził w nim nerw walki. Rozprawa trwała kilkadziesiąt sekund. Krótki, lewy sierpowy z półdystansu w podbródek — i przeciwnik był gotów. W wadze średniej Stahl II — nie zdołał godnie zastąpić chorego Chmielewskiego. Faktycznie przegrał walkę nadrobił nieco w trzeciej rundzie. Natomiast najslabiej wypadł Kempa, nie zdadający absolutnie żadnych postępów. Widocznie IKP. nawet tak dobra szkoła, jaką mają pięściarze IKP. nie potrafił wykreślić z zawodnika pozbawionego talentu. Kempa był bity przez trzy rundy i to przez przeciwnika znacznie lżejszego od siebie.

Spotkanie w lżejszych wagach nie wypadło ciekawie. Wyróżnić można tylko ciężką przeprawę jaką miał Banasiak. Rozwiązanie problemu długich ramion i wysokiego wzrostu mistrza Estonji, Lestera, okazało się dla naszego punchera zbyt trudnym zadaniem. Drużynę gości pokonywał w ringu p. poseł Wolczyński, wręczając im pamiątkowy proporzeczek. Wyniki poszczególnych spotkań, według kolejności wag były następujące:

Kubi (E)—Graczyk (L). Estończyk jest szybszy i bardziej ofensywny, ma przewagę w pierwszych dwóch rundach, wystarczającą do przyznania mu zwycięstwa na punkty.

Seberg (E)—Leszczynski (L). Pierwsza runda nieznacznie dla Łódzianina. W drugiej Estończyk znajduje już lukę w gardzie Leszczynskiego, a w trzeciej trafia dość często lewą. Uznano go jednak za pokonanego, gdy tymczasem rzeczywistość nakazywała co najmniej uznać nierozstrzygniętą.

Fragment z walki Banasiaka z mistrzem Estonji Lestere w Łodzi.

Drużyna estońska Tallina Boxing Club; stoją od lewej: Kebi, Zeeberg, Hendricson, Lester, Salong, Rehno, Kuura i Adelman.

Henriksen (E)—Taborek (L). Leworeki przeciwnik Taborka dał mu się we znaki w trzeciej rundzie, podczas gdy dwie pierwsze należało do Łódzianina. Taborek wygrał na punkty.

Lester (E)—Banasiak (L). Mistrz Estonji pokazał się z jaknajlepszej strony. Walczył spokojnie, rozważnie. Zbyt skąpy repertuar uderzeń nie pozwolił mu rozstrzygnąć walki na swą korzyść, to też zakończył ją na remis.

Salony (E)—Garnarek (L). Już w pierwszej rundzie Salony trzy razy pada na deski. Przed ostatecznym wyliczeniem ratuje go gong. W przerwie zdecydowano przerwać tę nierówną walkę i uznać zwycięstwo Garnarka przez techniczne k. o.

Rein (E)—Stahl I (L). Po dwóch rundach dla Estończyka Stahl dochodził do głosu w trzeciej. Udało mu się kilka appercatów. Znow skrzywdzono gości uznając walkę za nierozstrzygniętą.

Kuura (E)—Kempa (L). Zdecydowana przewaga Estończyka w trzech rundach. Zdobywa on czysto dwa punkty dla swej drużyny, za co ziomkowie nagradzają go gratulacjami. Kempa walczył bardzo słabo.

Adelman (E)—Konarzewski (L). Mistrz Estonji zaczyna w bardzo szybkim tempie. Błyskawicznie nocaucysta Konarzewski zadaje w 49 sekundzie. Ogólny wynik meczu 10:6 dla I. K. P. W ringu sędziował p. Nowak.

R.

Bokserzy estońscy w Białymstoku.

Białystok 2 kwietnia. (tel. wł.) Mecz bokserski między drużynami estońską „Tallina Boxi Klub” a drużyną białostocką zakończył się wynikiem 11:3.

Wyniki spotkań były następujące: Waga musza: Kaub (E) bije wysoko na punkty Maję (B).

Waga kogucia: Motorski (B) zwycięża przez dyskwalifikację w drugiej rundzie Zeeberta (E).

Waga piórkowa: Gion (B) remisuje z Hendricsonem (E). Sędzia powinien zdyskwalifikować Estończyka.

Waga lekka: Lester (E) bije Gesesa (B).

Waga półśrednia: Salong (E) bije wysoko na punkty Rosenbluma (B), stosując względem niego walecznego ostre stoping.

Waga średnia: Rehno (E) bije przez techniczny k. o. w pierwszej rundzie Jastrzębskiego (B).

Waga półciężka: Kuura (E), najlepszy bokser Estonji bije przez techn. k. o. w drugiej rundzie Duraue (B). Reklamowany mecz w wadze ciężkiej między Adelmanem (E) i Wocką (B) nie doszedł do skutku, gdyż Wocka nie przyjechał.

Zaszczytna porażka bokserów Wilna w spotkaniu z reprezentacją Estonji.

Wilno, 3 kwietnia. (tel.) W zawodach bokserskich Estonja — Wilno zwyciężyła Estonja w stosunku 10:6. Poszczególne wyniki przedstawiają się nast.

Waga musza: Kaub (E) pokonał na punkty Waltera (W). Walka cały czas była żywa i ciekawa.

Waga kogucia: Lukun (W) pokonał Zeeberga (E).

Waga piórkowa: Hendricson (E) pokonał na punkty Znamierowskiego (W).

Waga lekka: Lester (E) „wypunktował” lekko Macinkowa (W).

Waga półśrednia: Chorego Piłnika zastępował Polikow, który zwyciężył na punkty słabego technicznie Salonga (E).

Waga średnia: Wygrzwa Rehno (E) z Wojtkiewiczem (W) na punkty.

Waga półciężka: Kuura (E) zwycięża niespodzianie bez trudu dobrze trzymającego się Zaczewskiego (W).

W wadze ciężkiej: Konert (W) zwycięża przez k. o. Adelmanna (E).

Sędziował p. Kolaczkowski.

Zwycięstwo bokserów Uniiu nad mistrzem drużynowym Śląska niemieckiego.

Łódź, 3 kwietnia. (tel.) Druga międzynarodowa impreza pięściarska nie należała do udanych. Drużynowy mistrz Śląska niemieckiego okazał się zupełnie przeciwnym przeciwnikiem, a niektórzy pięściarze byli wręcz surowi. Na dobitkę złego w wadze ciężkiej wystawiono rezerwowego zawodnika, zamiast zapowiedzianego Kosubka walczył z Stibbem Richter, co najmniej kwalifikujący się do wagi średniej. Przypadkowa przegrana przez k. o. Kucharskiego, na którego goście wiele liczyli oraz niezadowolone orzeczenie wyniku walki Locha z Seidlem, którą Niemiec wygrał, złożyły się w sumie na dość wysoko cytowane zwycięstwo Uniiu.

Z Łodzi najlepiej walczyli Frank, Seidel i Baranowski. Zławsza zwycięstwo tego ostatniego przez k. o. było niespodzianką. Zawiodł całkowicie Stibbe, który nie potrafił „wykonczyć” swego przeciwnika, mimo znacznej różnicy wagi. W sumie goście odnieśli tylko jedno zwycięstwo, zaś pozostałe 3 punkty osiągnęli z wyników remisowych. Ogólny wynik

11:5 dla Uniiu.

Najlepsze walki dnia stoczyły pary: Krautwurst II—Frank, Loch — Seidel. Po przywitaniu reprezentacje wzięły pamiątkowe proporzeczki. Wyniki techniczne według kolejności poszczególnych wag od wagi papierowej począwszy były następujące:

Langier (SL) walczył na remis z Biterem II, Moss został pokonany na punkty przez Biterza I, Krautwurst II walczył na remis z Frankiem, który okazał się lepszy w zwarcu. Sztegel (SL) pokonał na punkty niechty jeszcze zaawansowanego Manna.

Kucharski już w pierwszej rundzie został znokautowany przez Baranowskiego, zaś Loch ze Seidlem walczył według orzeczenia sędziów na remis. Decyzja ta spotkała się jednak z gwałtownym sprzeciwem widzów, która domagała się oddania zwycięstwa Niemcowi. Zolondek pokonany został przez Warmę na punkty, jak również Richter przez Stibbego. W ringu sędziował p. Kościelski z Poznania. Publiczność nie dopisała.

MECZE BOKSERSKIE NA G. ŚLĄSKU. Klub Sportowy Slawia (Ruda) pokonał drużynę Mikuleczyce (śląski niemiecki) w stosunku 12:4. Wawel krakowski gościł w Bogucicach, rozgrywając z tamtejszym Klubem bokserskim 29 spotkanie, w którym uległ w stosunku 2:14.

MECZ ZAPASNICZY W ŁODZI. Widzowska Manufaktura Krusze Ender rozegrał w Pabjanicach przy niósł zwycięstwo Widzewowi w stosunku 15:6.

Wdobie obecnej kobieta sięgnęła po wszelkie atrybuty męskości. Przed atakiem tym nie oparł się, rzecz prosta, i sport. I aczkolwiek ewolucja pojęć nowoczesnego wychowania fizycznego kobiety miała znacznie trudniejszą drogę do pokonania niż sport mężczyzn, to jednak dzisiejszy poziom i zrozumienie potrzeby wychowania fizycznego kobiety jest znakomitą nagrodą za trudy, poniesione w obronie tej idei.

Kwestja, czy ten lub ów sport odpowiednim jest dla organizmu kobiety, ciągle jest jeszcze dyskutowana w kołach fachowców, przyczem niejednokrotnie poważny głos zabierają lekarze, którzy ze swego punktu widzenia klasyfikują sporty na odpowiednie i nieodpowiednie. Obserwacja lekarska kobiety rozpoczyna się już w szkołach, gdzie lekarze dbają o całokształt właściwego kierunku wychowania fizycznego. Na podstawie tych obserwacji, przeprowadzonych z wielkim nakładem kosztów i pracy w Niemczech, lekarze, jak dr prof. Sellheim i dr Hogen doszli do przekonania, że sport we wszelkich wypadkach działa na organizm kobiety w sposób dodatni.

Opiekę więc nad dziewczętami w wieku szkolnym przejęły w sposób zadawalający odpowiedzialne za to czynniki szkolne. O tyle jednak większą uwagę zwrócić należy na te sfery kobiet, które bądź szkołę już ukończyły, bądź też ograniczyły swe studia do obowiązkowej szkoły powszechnej.

Kwestja tu jest o tyle ważniejsza, że właśnie te jednostki tem więcej potrzebują dobrodziejstwa wychowania fizycznego, a nieświadome celów i

środków wymagają tem większej opieki. Problem ten racjonalnie rozstrzygnęła Ameryka, gdzie pracownice szeregu instytucji mają w programie zajęć przewidziany okres czasu, poświęcony na gimnastykę i ćwiczenia fizyczne, w specjalnych do tego celu poświęconych salach czy nawet na dachach drapaczy chmur.

W Polsce niestety sprawa ta leży jeszcze odległym. O ile mamy organizacje kobiece wychowania fizycznego po miastach, to jednak zapomniano o wsi i mniejszych miasteczkach, gdzie wszędzie jeszcze panują bardzo zacofane pod tym względem pojęcia. Wystarczy powiedzieć, że lat temu siedm przypisywano klęskę powodzi w Krakowie kobietom, które ośmieliły się kąpać w kostiumach kąpielowych we Wiśle.

Analogiczne wypadki spotykamy jeszcze dzisiaj, a brak uświadczenia ogółu społeczeństwa jest tego jedyną przyczyną. Mogą coś o tem powiedzieć letnicy w okolicach mniej otrzaskanych wpływami wielkiego miasta, oraz turyści, w zapadłych nieraz okolicach witań kanonadą kamieni i innych tego rodzaju pocisków.

Wróćmy jednak do sprawy kobiecej. O ile początkowo szczegółowo starano się dobierać gałęzie sportu do potrzeb i właściwości organizmu kobiecego, o tyle obecnie podział ten nie odgrywa większej roli. Sport kobiecy, który okupował na początku jedynie takie sporty, jak tenis, pływanie, lekkoatletykę, gry sportowe, z każdym dniem teraz sięga po coraz to nowe dziedziny.

Na Zachodzie i w Ameryce nie rzadko spotykamy kobiece drużyny piłki nożnej, rugby, słyszy się o meczach bokserskich kobiet i o zapasniczkach. W Polsce znajdujemy cyklistki, biorące udział w zawodach kolarskich, nie mówiąc już o tem, że tego rodzaju sporty, jak narciarstwo, pływanie, gry sportowe, lekkoatletyka stały się, o ile tak można powiedzieć, modnymi i są z zapałem uprawiane przez tysiączne rzesze zawodniczek.

Nie ostały się przed atakiem kobiet ciężkie nawet sporty, jak jachta, konna, pojawiły się w szeregach automobilistów zapalone zwolenniczki tegoż sportu, nie brak już dziś i lotniczek, które nie tylko, że osiągają wcale nieprzeciętny poziom, ale niejednokrotnie biją rekordy swych męskich kolegów.

W sporcie kobiety wykazują znacznie większą wytrzymałość i upór niż mężczyźni. Wpływa to niewątpliwie na szybkie podnoszenie się poziomu sportów kobiecych i ułatwia pracę w tym zakresie. Dowody wytrzymałości mamy chociażby w rekordach pływackich, przepłynięcia kanału La Manche i t. p. wielkich przestrzeni — przed którymi

przepłynięcia kanału La Manche i t. p. wielkich przestrzeni — przed którymi

Poniżej: emocjonująca jazda „na desce”, na prawo: tańce rytmiczne, u góry po prawej: boks kobiecy, u dołu w prawym rogu: „gwiazda” w wykonaniu uczennic jednej ze szkół gimnast. we Lwowie.

niejednokrotnie mężczyźni skapitulowali. W pedzie tym rzecz istotną nie jest jednakowoż rozwój fizyczny całego organizmu, lecz raczej zaspokojenie własnej ambicji, chęć dorównania mężczyźnie. Ze względów więc społecznych największe bodaj zasługi posiadają szkoły gimnastyczne, których celem nie jest osiągnięcie wyników rekordowych, lecz ćwiczenie wszystkich mięśni.

Szkoły takie znajdujemy zagranicą w poważnych ilościach. — Cieszą się one wielkim popytem wśród sfer pracujących, które w sporcie znajdują wytchnienie i ulgę po pracy. W sezonie letnim szkoły te przenoszą się do parków i ogrodów, gdzie w słońcu organizm czerpie soki żywotne do ciężkich zadań dnia powszedniego. Tworzą się pozatem całe osiedla podmiejskie, których zadaniem jest stworzenie podstaw do racjonalnego spędzenia popołudnia na Zachodzie „weekend’u”.

Wszystko to dowodzi, że sport znalazł entuzjastyczne zwolenniczki, które w realizowaniu nakazów zdrowia społecznego nie szczędzą sił i pracy, aby wywalczyć zdrowe nowe pokolenie. Niewątpliwie tu i ówdzie znajdujemy jeszcze przesadę i niedociągnięcia lub spacznie zasadniczych pojęć, które nie osłabiają jednak ogólnego wrażenia potęgi, które czyni dzisiaj sport kobiecy. Rozwój sportu kobiecego, a co zatem idzie, stworzenie podstaw zdrowotnych młodego pokolenia, posiada wielkie znaczenie społeczne.

GRACIE SPORTU

U góry po lewej: popis gimnastyczny kobiecy we Wiedniu, pod tem: fragment biegu przez płotki, na lewo u dołu: hokeistki Klubu Chamonix.

Najwyższa magistratura sportowa obraduje

Warszawa, w kwietniu.

W niedzielę 3 b. m. w lokalu własnym odbyło się doroczne walne zgromadzenie Związku Polskich Związków Sportowych, które w roku bieżącym ze względu na prace przygotowawcze Polskiego Komitetu Olimpijskiego w obliczu wyjazdu do Los Angeles, miało specjalnie ważne znaczenie.

Ostatnie sukcesy organizacyjne zarządu Z. Z. podniosły poważnie prestiż naczelnej magistratury sportu polskiego, to też od walnego zebrania oczekiwaniu podniosły uchwał i rozumne dyskusji. I nie zawiedziono się, gdyż poziom obrad stał bardzo wysoko, a przeprowadzone postulaty wykazały, że sport nasz oparty jest na zdrowych i poważnych podstawach organizacyjnych.

W dyskusji poruszono cały szereg zagadnień zasadniczych, jak kwestia zakazu należenia młodzieży do klubów sportowych, stworzenie referatów sportowych w województwach, historia sportu, nowe kadry instruktorskie, kwestia funduszy na Olimpiadę, sprawa obelania Igrzysk itd.

Zanim przejdziemy do opisu przebiegu obrad, streścićmy pokrótce

działalność Z. Z. i Pol. Kom. Olimpijskiego, przedstawiona w sprawozdaniach.

Związek Związków obejmuje obecnie 21 Związków sportowych, w tem dwa (kajakowcy i łucznicy) jako członkowie nadzwyczajni.

Działalność Z. Z. opierała się, poza pracami olimpijskimi wchodzącymi w zakres Komitetu Olimpijskiego, na działalności referatów: organizacyjnego, propagandowego, zagranicznego i kobiecego. Doskonale pracował sekretariat, którym kierował sekretarz honorowy Z. Z. radca Forys.

Stosunek do władz państwowych i związków, podobnie jak i kontakt z prasą był urozowory. W roku sprawozdawczym zarząd Z. Z. odniósł cały szereg organizacyjnych sukcesów, przyczem na czele wymienić należy: zniesienie przez sejm podatku komunalnego, zwolnienie imprez sportowych od opłat na rzecz Czerwonego Krzyża, zwolnienie koleżanek, uwzględnienie statutów związków, zrzeszenie nauczycieli itd.

Dane statystyczne według kartotek Z. Z. przedstawiają się następująco: Sokół 975 gniazd i około 90.000 zawodników, Zr. Strzelecki 7500 oddziałów i 300.000 zawodników, Piłka nożna 703 kluby i 42.000 graczy, Lekka atletyka 210 klubów i 8600 zawodników, Wio-

ślarkstwo 52 kluby i 7700 zawodników, Narciarstwo 96 klubów i 7500 zawodników, Kolarstwo 131 klubów i 7500 zawodników, Tenis 70 klubów i 2500 zawodników, Łyżwiarstwo 12 klubów i 700 zawodników, Pływanie 84 kluby i 2100 zawodników, Siermięka 16 kl. i 350 zawodników, Boks 80 klubów 8000 zawodników, Gry sportowe 156 klubów i 5200 zawodników, Zeglarsstwo 11 klubów i 1150 zawodników, Hokej lodowy 54 kluby i 1000 zawodników, Hokej ziemny 14 klubów i 350 zawodników, Ciężka atletyka 51 klubów i 1200 zawodników, Motocykle 36 klubów i 300 zawodników, Jeźdźcy 22 kluby, Gluchoniemi 8 klubów, Kajakowcy 15 klubów, Łucznicy 20 klubów.

Co do prac Komitetu Olimpijskiego, to przede wszystkim podkreślić należy skrupulatność przedolimpijskich przygotowań i dokładne opracowanie planu działalności. Igrzyska zimowe zostały obsłone głównie dzięki pomocy Polonii amerykańskiej, a Komitet Olimpijski, w myśl swej uchwały, ustosunkował się raczej biernie do startu hokeistów, a popierał jedynie wyjazd narciarzy.

Na igrzyska letnie projektowane jest wysłanie drużyny złożonej maksimum z 35 osób, przyczem reprezentowane byłyby: lekka atletyka, siermięka, wioślarkstwo, boks, hokejka i ewentualnie kolarstwo, pięciobój i pływanie. Sprawy finansowe, mimo wysiłków heroicznego komitetu, przedstawiały się jeszcze dosyć blade (obecne saldo 70.000 zł.) ale zarząd liczy na wpływy ze zbiórki na fundusz wśród społeczeństwa i ewent. pomoc rządową.

Zebraniu niedzielnemu przewodniczył z urzędu prezes plk. Ułrych, przy udziale przedstawicieli związków państwowych, członków zarządu i Komitetu Olimpijskiego. Na zebraniu obecnym był także dyrektor Państ. Urzędu Wych. Fiz. plk. Kiliński, który niejednokrotnie zabierał głos w dyskusji. Na wstępie zebrania na wniosek przewodniczącego, zebrani uczcili pamięć zmarłych s. p. min. Czerwinińskiego i prof. Bodalskiego.

Następnie przyjęto do wiadomości sprawozdania z działalności i komisji rewizyjnej, poczem wyrażono podziękowanie zarządowi za wydatną pracę.

Na nowych członków przyjęto Automobilklub Polski, Związek Łuczniców, Związek kajakowców i Związek tenisistów.

Po krótkiej dyskusji przyjęto kilka wniosków zarządu, uznając je jako zalecenia dla dalszych prac zarządu Z. Z., a mianowicie: wytyczenie starań celem osta-

tecznego uchylenia zakazu należenia młodzieży szkolnej do klubów sportowych, wywieranie wpływu na poszczególne związki by kluby starały się o posiadanie własnych sił instruktorskich, gromadzenie materiałów do historii sportu, popieranie wydawania podręczników sportowych i poczynienie starań u władz, celem powołania przy województwach referatów sportowych.

Z wniosków Komitetu Olimpijskiego uchwalono wyrazić

podziękowanie Polonii amerykańskiej

za przyjęcie z pomocą ekspedycji olimpijskiej, dano szereg pełnomocnictw komitetowi przy ustalaniu składu reprezentacji do Ameryki, zakazano Związkowi reprezentowania z władzami sportowymi Ameryki w sprawie tournée i w sprawie wysyłania zawodników bez zgody Komitetu, podtrzymano starania Komitetu o powołanie Komitetu zarządu zawodników na fundusz olimpijski moc rządową na wyjazd do Los Angeles, polecono w czasie od 8 maja do 15 czerwca.

Zawody na fundusz oraz zbiórka wśród społeczeństwa powinny powiększyć znacznie skromną obecnie kasę Komitetu. Komitet rozporządza obecnie sumą 70 tysięcy złotych, a koszt ekspedycji obliczono na 250 tysięcy zł.

W sprawie nieudanej wyprawy hokeistów do Ameryki polecono zarządowi dokładne zbadanie całej kwestii po walnym zgromadzeniu Związku hokeja lodowego, na którym ma być przedstawione sprawozdanie z wyjazdu.

W wyborach uzupełniających do zarządu wybrano ponownie na wiceprezesa: plk. Głabisza i inż. Lotha, a na członków również ponownie dyr. Lesiewicza i Dr. Wojakowskiego. Wysuwany przez szereg Związków na wiceprezesa inż. Znajdowskiego, który organizował ekspedycje olimpijskie do Paryża i Amsterdamu, zrezygnował z tej godności. Do komisji rewizyjnej wybrano pp.: Dudyka, dr. Blachiera i dr. Papego.

Na zakończenie rozpatrywano wnioski poszczególnych Związków, przyczem uchwalono skrócić uroczystość dług z r. 1928, oraz postanowiono wszcząć starania o wprowadzenie do programu olimpiad zawodów łuczniczych i szybkiej łyżwiarskiej jazdy kobiecej.

A. Sz.

wygrał Gawlikowski (Wisła), konkurs skoków: 1) Łuszczek (Wisła) skokami 33,5 m. i 34 m. nota 216, 2) Kolesar P. (Wisła), 3) Gut Fr. (Sokół), 4) Gąsienica Marciniowski (SNPTT). Startowało w skokach około 30 zawodników.

KONKURS SKOKÓW NARCIARSKICH NA SKOCZNI NA KOWANKU W NOWYM TARGU w drugi dzień Świąt Wielkanocnych wygrał Fryzlewicz (Wisła) mając notę 134,500 p. przed Gwoździem, Rybińskim i Brynieką. Najdłuższy skok oddał Gwoździćki a mianowicie 34,54 m.

NIEPOROZUMIENIA W ŁONIE „LIGI” LWOWSKIEJ Sprawa utworzenia Ligi lwowskiego Związku piłki nożnej weszła ostatnio w nowe stadium. Drużyna odbójców Zw Legjonistów, napotykać na ustawienie przewidziane trudności ze strony władz sportowych, nosi się podobno z zamiarem zrezygnowania z udziału w rozgrywkach o mistrzostwo klasy A. względnie Ligi okręgowej. Na wypadek, gdyby decyzja kierownictwa odbójców w tym kierunku była ostateczna, miejsce ich w Lidze okręgowej zajęłby Sokół II i tem samem wszelkie trudności na drodze do utworzenia łwowskiego okręgu Ligi piłkarskiej zostałyby usunięte.

POWSTANIE ZW. DZIENNIKARZY SPORTOWYCH W KATOWICACH. Onegdaj odbyło się w Katowicach konstytucyjne zebranie Zw. dziennikarzy i publicystów sportowych woj. śląskiego na którym wybrano władze Związku w składzie: prezes Mikula, wiceprezes Falk i Skiba, sekretarz Karaś, skarbnik Miedziński, ławnicy Oestreicher i dr. Niwka, komisja rewizyjna Gorzelany, Korczy i Strizel. Delegatami na walny zjazd dziennikarzy, który odbędzie się w przyszłą sobotę w Łodzi wybrano Mikulę, Gorzelanego i Karasia.

WALNE ZGROMADZENIE ODDZIAŁU POLSKIEGO ZWIĄZKU DZIENNIKARZY I PUBLICYSTÓW SPORTOWYCH WE LWOWIE wybrało nowy zarząd w składzie: prezes König, wiceprezes mjr. dr. Mirzyński, sekretarz Rzepka, skarbnik Przybylski i członek zarządu Süssermann.

TRENING NASZYCH TENISISTÓW DO ROZGRYWEK O PUHAR DAWISA i szeregu innych ważnych spotkań międzynarodowych rozpocznie się w Warszawie pod kierunkiem Kleinschrota w dniu 28 b. m. i trwać będzie do 4 maja. W treningu tym wezmą udział: Tłoczyński, Maks Stolarow, Jerzy Stolarow, Hebda i Wittman oraz Jędrzejowska.

LEKKOATLETYKA I GRY SPORTOWE W JAROSŁAWIU. Dnia 3 b. m. urządził jarosławski AZS. w hali krytej zawody lekkoatletyczne panów, oraz turniej siatkówki, w programie którego odbył się mecz między reprezentacją Przemysła i Jarosławia.

W zawodach lekkoatletycznych wybiły się na plan pierwszy zawodnicy AZS-u. Wyniki techniczne przedstawiają się następująco: Skok w dal 1) Haspel (AZS) 6,57, 2) Barski (AZS) 6,33, 3) Bartoszek (AZS) 6,17. Skok wzwyż 1) Czarnecki (AZS) 1,67, 2) Haspel 1,67, 3) Barski. Skok w przelocie 1) Haspel 1,21, 2) Cena III. (AZS). Pchnięcie kulą 1) Turoniewicz (AZS) 10,96, 2) Haspel 10,85.

Turniej siatkówki przyniósł zwycięstwo AZS I. przed Jarosławem. Spotkanie Przemysł-Jarosław dało wynik 30:27 dla Przemysła. Organizacja dobra. Widzów dość dużo.

MIEDZYNARODOWA IMPREZA PŁYWACKA NA G. ŚLĄSKU

Siemianowice, 3 kwietnia. (Tel.) Jak już donosiliśmy w dniu 2 i 3 kwietnia nastąpiło otwarcie sezonu pływackiego na Górnym Śląsku międzynarodowej zawodami pływackimi z udziałem zawodników niemieckich, wraz z mistrzem Niemiec w pływaniu na znak Deutschem, w krytej hali pływackiej w Siemianowicach. Udział w zawodach wzięło 8 klubów z obu Śląsk i dwa z Wrocławia.

Zawody same przyniosły szereg rewelacyjnych wyników m. in. dwa rekordy polskie, osiągnięte przez zawodników śląskich, które nie mogły jednak zostać uznane na skutek nieodpowiednich wymiarów basenów. Publiczności przez oba dni bardzo wiele.

Ogółem odbyło się 20 konkurencji, przepłatanych biegami juniorów i dziewcząt.

Wyniki ważniejszych konkurencji są następujące: 200 m. stylem klasycznym panie: 1) Jarkuliszówna (SKLA) 3:22,8. Wynik lepszy od rekordu Polski; 2) Badura (Zabrze) 3:30,6, 3) Musiolówna (Zabrze) 3:39,8. 100 m. stylem klasycznym panowie: 1) Richter (Gliwice) 2:55; 2) Weiss (Zabrze) 3:16, 3) Stanoszek (E. K. S.) 3:23; 100 m. stylem dowolnym panie: 1) Raszdorówna (SKLA) 1:27; 2) Maskutówna (KPS) 1:37,8; 3) Reifówna (KPS) 1:51,4.

200 m. stylem dowolnym panowie: 1) Wille (Gliwice) 2:24,4; 2) Karticzek (EKS) 2:25; 3) Hoberg (Zabrze) 2:43,8; 100 m. na znak panowie: 1) Deutsch (Wrocław) 1:11,3; 2) Richter (Gliwice) 1:11,8, 3) Frania (KPS) 1:21,2.

Sztafeta zmienna pań 3X100 wygrała SKLA (Katowice) w czasie 4:59 przed K. P. S. 5:12. Sztafeta panów klasyczną 4X200 wygrał Friesen (Zabrze) 12:34 przed K. P. S. 3:12.

Sztafeta zmienna panów 3X100: 1) Gliwice 3:32 przed Zabrzem 3:47,8 i Siemianowicami 4:02. 100 m. na znak panie: 1) Wójcikówna (KPS) 1:48,2; 2) Nowakówna (KPS) 1:52; 3) Machorzanka (KPS) 1:52,8. 100 m. stylem klasycznym panie: 1) Jarkuliszówna (SKLA) 1:32,6; 2) Hocheisel (Zabrze) 1:35; 3) Müllerowa (EKS) 1:36,8. Skoki z trampoliny pań i panów: 1) Ziaja (KPS) 75,90 pkt.; 2) Klausówna 72,86; 3) Bredlich 71,20.

100 m. stylem dowolnym panowie: 1) Wille (Gliwice) 1:02; 2) Walter (KPS) 1:05, 3) Kremer (Zabrze) 1:05,2. 100 m. stylem klasycznym panowie: 1) Richter (Gliwice) 1:19,8; 2) Weiss (Zabrze) 1:20; 3) Leśnik (Gliwice) 1:20; 4) Nowak (KPS) 1:26,8.

200 m. na znak panowie: 1) Deutsch (Wrocław) 2:38,8; 2) Richter (Gliwice) 2:41,4; 3) Karticzek (EKS) 2:47. Wynik lepszy od rekordu Polski.

Na zakończenie odbył się mecz waterpolo między KPS. Siemianowice i EKS. (Katowice) zakończony porażką Siemianowiczów w stosunku 3:4 (2:1). W zawodach powyższych, w których startowało ponad 50 pływaków, brało udział 8 klubów a mianowicie: Schwimmklub Borussia i Silesia z Wrocławia, Schwimmverein (Gliwice), Schwimmklub Neptun (Gliwice), Schwimmverein Frisen (Zabrze), EKS. (Katowice), SKLA (Katowice), i Klub Pływacki (Siemianowice).

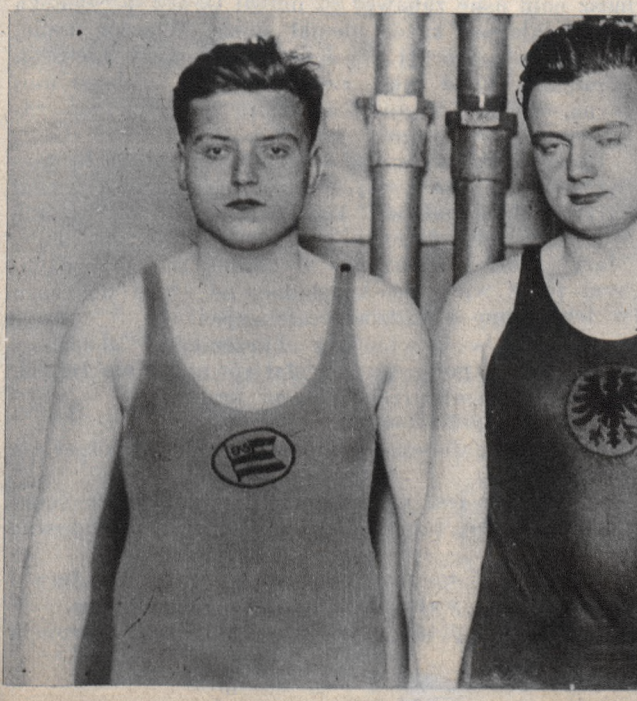
Nowe rekordy świata w pływaniu.

Amsterdam, 3 kwietnia. (tel. wł.) Na odbytych tu zawodach pływackich, pływaczka holenderska p. Basten podjęła próbę pobicia rekordu światowego w pływaniu na dystansie 400 m. stylem klasycznym, znajdującego się dotychczas w posiadaniu Angielki Wolstenholm, a wynoszącego 6:46,0. Przedsięwzięcie p. Basten udało się w zupełności, postawiła ona nowy rekord światowy w czasie 6:38,4.

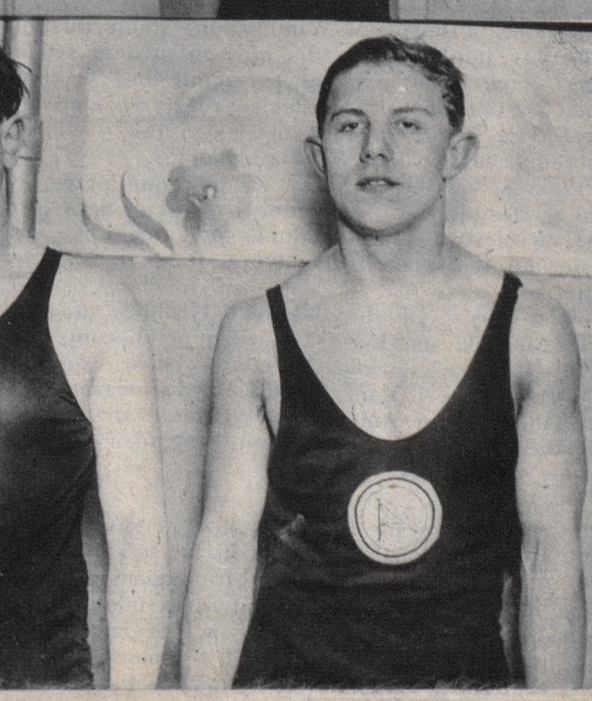
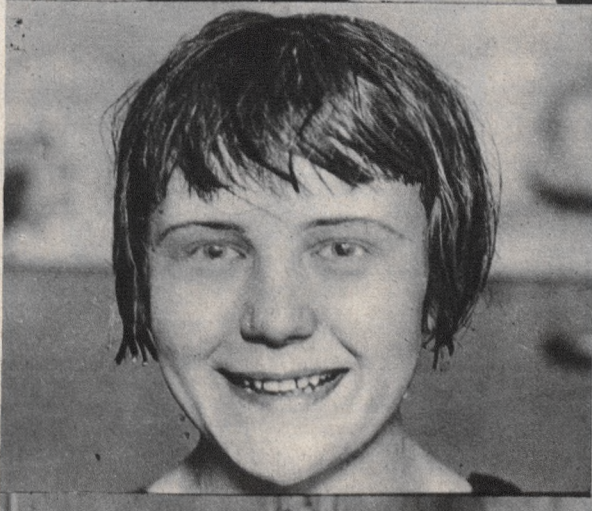
Rzym, 3 kwietnia. (tel.) Na odbytych tu w ub. niedzielę zawodach pływackich, pływaczka węgierska p. Magda Lenkey ustanowiła na dystansie 200 m. stylem dowolnym nowy rekord Europy w czasie 2:12.

New Haven, 2 kwietnia (tel.). Dziś odbyły się tu

Na prawo powyżej: Mistrzyni Polski w skokach z trampoliny Klatsówna; na prawo obok: Raszdorówna, poniżej: Uczestnicy zawodów w Siemianowicach, stoją od lewej: Karticzek (E. K. S. Siemianowice), G. Deutsch (Wrocław) mistrz Europy i Richter (Gliwice).

Powyżej: Grupa zawodników na międzynarodowych zawodach pływackich w Siemianowicach; na lewo: Jarkuliszówna (SKLA) złotowa pływaczka Śląska.

w basenie krytym zawody pływackie, w których startowali wybitni pływacy amerykańscy, osiągając pierwsze rekordy świata. I tak na dystansie 200 jardów stylem klasycznym Leonard Spence uzyskał 2:44, zaś na tym samym dystansie st. dow. Kalila zdobył pierwsze miejsce w czasie 2:14,8. W sztafecie 4X100 st. dow. zwyciężył nowojorski Athletic Club w czasie 3:32,2.

Znany specjalista od wyścigów na znak Jerzy Kojac ustanowił nowy rekord świata na znak Jerzy Kojac przebywając ten dystans w czasie 1:37,4 i poprawiając swój stary rekord o 1 sek.

W wyścigu 100 y stylem dowolnym zwyciężył Maiola Kalila w świetnym czasie 53,8 sek. Podwójny sukces uzyskał Clarence Crabbe, który dystans 1500 m przebył w czasie 19:45,6, będącym nowym rekordem Ameryki, oraz wygrał wyścig 300 y w czasie 3:36,4.

Sezon biegów naprzelaj otwarty.

Warszawa, 3 kwietnia. (tel.) W niedzielę w Warszawie rozpoczęty został sezon biegów na przelaj dorocznym biegiem wiosennym warsz. O. Z. L. A. na Grochowie. Bieg męski na trasie 5 klm. wygrał Puchalski (Legja) w czasie 19:02 przed Adamczykiem (Orzeł) 19:35 i Milszem (Rezerwa).

Bieg pań na trasie 700 mtr. wygrała Koczanówna (A. Z. S.) 9:58 przed Ginką (Orzeł).

Łódź, 3 kwietnia. (tel.) W biegu na przelaj na dystansie 4 klm., który zgromadził na starcie 23 zawodników, pierwszy przybył do mety Jaworski (Pogoń) w czasie 14:39,3, 2) Judenberg (Drór) 15:09,8.

Katowice, 3 kwietnia. (Tel.) W dniu 3 kwietnia odbyła się w Katowicach otwarcie sezonu lekkoatletycznego biegiem na przelaj o nagrodę wędrowną marszałka sejmu śląskiego p. Wolnego. Tradycyjny ten bieg zgromadził na starcie ponad 70 zawodników.

Odbył się on w trzech kategoriach, a mianowicie dla seniorów na trasie 5500 m., dla juniorów 3500 m., oraz dla pań na dystansie 150 m. W biegu pań zwyciężyła Szasówna (Pogoń), następnie trzy miejsca zajęły również zawodniczki z Pogoni katowickiej. Juniorzy: 1) Strach (Stadion, Król. Huta), seniorzy: 1) Hartlik (Stadion, Król. Huta), 2) Sisko II (Pogoń, Katowice). W ogólnej punktacji zwyciężyła Pogoń (Katowice).

Sezon biegów na przelaj otwarty. Poznań, 3 kwietnia. (Tel.) W niedzielę 3 b. m. odbył się doroczny bieg na przelaj, organizowany przez P. O. Z. L. A. Na 110 zgłoszonych, stanęło na starcie 83 zawodników, którzy na znak startera o godz. 12:35 ruszyli z miejsca. Prowadzi Walewicz, za nim Miałka i Janowski.

Po okrążeniu boiska zawodnicy wyruszyli na trasę, która prowadziła poprzez drogę dębińską do ogrodu San Domingo, później w stronę rzeki Warty i wzdłuż nasypu z powrotem do boiska. Prowadził przez cały czas Janowski, który przybiegł do mety w czasie 14:45,6 został jednak na skutek orzeczenia komisji sędziowskiej dyskwalifikowany, ponieważ skrócił sobie drogę o przeszło 20 m, wobec czego pierwsze miejsce i związane z tem nagrody przypadły Robinowskiemu (Warta).

Kolejność przybywających na dalszych miejscach jest następująca: Jakubowski (Sokół), Miałka (Warta), Rudkowski (Warta), Podkowiak (SNT) i Kościelniak (Jarocin).

Sam bieg poprzedziły zawody w koszykówkę między AZS, a Sokolem, które się zakończyły wynikiem 71:17, oraz zawody w siatkówkę pomiędzy zespołami A i B Warty z wynikiem 9:1 (3:0).

NA INAUGURACJĘ SEZONU LEKKOATLETYCZNEGO W ŁODZI organizowano kilka biegów na przelaj. W biegu na 2.800 m. dla stowarzyszonych zwyciężył Starosta (Zjednoczeni) w czasie 8:01 18, 2) Wróblewski (L. K. S.), 3) Polak (L. K. S.).

Na dystansie 2.100 m. dla niestowarzyszonych wygrał Krawczyk w czasie 6:36,4. Bieg na dystansie 1.200 m. dla pań wygrała Smetkówna (L. K. S.) 4:09,2 przed Głazewską (L. K. S.).

NURMI ZASUSPENDOWANY!

Berlin, 3 kwietnia. (tel. wł.) Zarząd międzynarodowego Związku lekkoatletycznego odbył w niedzielę w Berlinie posiedzenie o bardzo ważnym porządku obrad. O przebiegu posiedzenia wydano następujący komunikat oficjalny:

Po uczczeniu pamięci zmarłego działacza sportowego francuskiego Franciszka Reichela otwarto posiedzenie p. Edstroem (Szwecja).

Następnie na podstawie różnych pogłoszek i danych, stawiających ciężkie zarzuty w sprawie naruszenia przepisów o amatorstwie, Rada I. A. F. F. widziała się zmuszoną zasuspendować biegacza włoskiego Panno Nurmiego i uchronić mu udziału w międzynarodowych zawodach lekkoatletycznych aż do ostatecznego rozstrzygnięcia tej sprawy przez fiński Związek lekkoatletyczny, któremu przestano całą materię do przeprowadzenia śledztwa.

Rada I. A. F. F. w piśmie okólnym zwraca wszystkim członkom I. A. F. F. uwagę, ażeby do Los Angeles wysłano tylko czystych amatorów, ponieważ specjalna komisja olimpijska dyskwalifikuje każdego zawodnika, który nie będzie odpowiadał przepisom o amatorstwie. Na propozycję delegata Węgier powołana została komisja, mająca przestudować projekt wprowadzenia lekkoatletycznych mistrzostw.

W skład komisji weszli Stankowits (Węgry), Genet (Francja) i dr v. Halt (Niemcy). Po złożeniu sprawozdań posiedzenie Rady zostało przez prezydenta Edstroema zamknięte.

Osiągnięte wyniki należy uważać za doskonałe. Są one znacznie lepsze niż uzyskane w poprzednich zawodach.

Belg Vervaeke wygrywa bieg kolarski Paryż — Bruksela.

Paryż, 3 kwietnia (Tel. wł.). Przeszło 100 najlepszych zawodowców szosowych Francji, Belgii i Niemiec wystartowało w niedzielę o godz. 4 rano do klasycznych wyścigów kolarskich na trasie Paryż—Bruksela długości 376 km., które w roku bieżącym odbyły się po raz 24.

Już po kilku km. zwarta w gęstą masę grupa kolarzy na skutek ostrego tempa jak również z powodu licznych defektów znacznie się przerzedziła i w pewnym momencie na czoło wysunął się znakomity belgijski szosowiec Julien Vervaeke, który z każdym km. znacznie powiększał dystans pomiędzy sobą a swoimi konkurentami, wpadając wreszcie na metę w doskonałym czasie 11 godzin 25 minut, co równa się przeciętnej szybkości prawie 33 km. na godzinę.

Dopiero o 10 minut później zjawila się na mecie dalsza grupa kolarzy w liczbie 11, z których belgijski Louche w czasie 11:34,45 zapewnił sobie 2-gie miejsce. Następnie kolejno do mety przybywali jego ziomkowie Ronse, Scheppert, Müller, Hebray, Vervaeke junior, Wauters, Aerts, Tommies, Glyssels i Lemaire.

MISTRZAMI NIEMIEC w boksie zostali nast. bokserzy: waga musza: Ausböck, (Monachjum), waga kogucia: Spannagel (Dortmund) waga piórkowa: Schleinkofer (Monachjum), waga lekka: Donner, waga półśrednia: Campe (Berlin) waga średnia: Bernlöhr (Stuttgart), waga półciężka: Schiller (Monachjum) waga ciężka: Boosen (Kolonja). Zawody odbywały się w bardzo podnieconej atmosferze. Sędziowie nie stanęli na wysokości zadania, co właśnie stało się powodem awantur.

REPREZENTACJA HOKEJOWA SZWECJI, w znacznym rozmerowym składzie pokonała repr. Niemiec 4:1, w drugim zaś meczu uległa 2:4.

MISTRZOSTWO NARCIARSKIE PORONINA ZDOBYŁ ZAWODNIK WISŁY MICHAŁ GORSKI będąc drugim w biegu na 18 km a ósmym w konkursie skoków. Drugie miejsce w mistrz. zajął Łuszczek (Wisła). Bieg

W • S I E C I • S Ł A W Y

WILLIAM TILDEN.

P O W I E Ś Ć.

TŁÓMACZYŁ W. D.

Ale Dawid Cooper nie był jednym „z większości graczy”. Nie ugiął się pod wrażeniem kłeski, a przeciwny set tak pechowo pobudził go tylko i wstrząsnął do głębi. Król i królowa zniknęli z jego myśli. Zniknęła także Cochet, a wraz z nim wszelka myśl o doświadczeniach meczu. Nie może przecież dać się zgnieść takiemu przekletemu pechowi, który go teraz przesładował. Musi wygrać ten mecz i zrobić wszystko, aby tylko doprowadzić do zwycięstwa. Otóż znowu piłka! Dalejże na nią! Odbił ją tak, że nie mogła już wrócić. I znowu wszystką swoją uwagę skoncentrował na piłce i życzeniu, aby ją osiągnąć.

Cochet musiał odnieść wrażenie, że w czwartym secie jakiś cyklon zaczął szaleć. Jeśli przedtem Dawid grał ostro, to teraz poprostu miazdżył każdą piłkę, a z każdego niebezpieczeństwa wychodził obroną ręką. Tylko taki mistrz, jak Cochet, i to w swej najlepszej formie, mógł uratować w tym secie trzy gemy. Stan ogólny setów wyrównał się na 2:2, a zwycięstwo mogło teraz przypaść zarówno jednemu, jak i drugiemu.

Dawid był zmęczony. Mimo żelaznego wprost organizmu, odczuwał zgubny wpływ naprężenia, jakiego wymagał czwarty set. A Cochet był spokojny, zimny i skupiony. Był pewnym swego zwycięstwa.

Mary na trybunie bliska była utraty przytomności z podniecenia. Billy trzymał ją za rękę, podczas gdy druga dłoń chwycił dłoń Arliny. Nawet Harker został wyprowadzony z równowagi.

— Och Boże! — szepotała Mary. — Proszę! Pomóż mu wygrać!
Arlina spojrzała na nią ironicznie.
— Obawiam się, że Dawid sam będzie musiał sobie pomóc — rzekła.

A tymczasem na kortie rozgrywano dalej ten pamiętny mecz. Prowadzenie ulegało ustawicznej zmianie, obaj rywale niejednokrotnie byli bliskimi porażki. Raz — przy stanie 3:4 Cochet mógł uratować mecz tylko przez dwie sensacyjne piłki, które wydawały się niemożliwymi do odbicia. Przy stanie 5:5 Cochet prowadził 40:30, ale świetny serwis pozwolił Dawidowi wyrównać, a w chwili potem i wygrać tegoż gema.

W trzynastym secie zdarzył się wypadek, który pozostanie niezapomnianym w historii tenisa. Dawid prowadził 40:30. Podbiegał właśnie do siatki, w chwili, gdy piłka odbita przez Cochetę przechodziła tuż nad siatką. Cooper zdążył na czas odbić ją, zdobywając punkt, lecz tracił przytem lekko nogą o siatkę.

— Gra dla Coopera! — krzyknął sędzia.
Dawid stał jeszcze przy siatce.
— Traciłem nogą siatkę — rzekł wyraźnie. Sędzia spojrzał na niego.

— Czy jest pan tego pewny? — ja nie wiedziałem.

— Jestem tego zupełnie pewny.
Sędzia zwrócił się do mikrofonu.

— Mr. Cooper tracił siatkę. Punkt dla Cochetę. Deuce.

Dawid wrócił na miejsce wśród szalonej owacji, która poprostu wstrząsała trybunami.

— To się nazywa sportowiec! — słyszało się ze wszech stron.

Cochet, będąc również jednym z największych sportsmenów świata, którzy znają się na grze, podszedł do siatki.

— Dziękuję panu! Cooper! — krzyknął.

Dawid uśmiechnął się błado. Czuł się starym i zmęczonym. Co może mu się jeszcze wydarzyć po takim wypadku?! Serwował dalej i gra potoczyła się zwykłym trybem. Chwilę potem ogłoszono znowu wynik.

— Gra dla Mr. Cochetę. Prowadzi 7:6 w ostatnim secie.

To był koniec. Wszystko już stracone. Wszystko, czego Cochet potrzebował, aby zostać mistrzem świata — to było wygrać jeden swój serwis. Dawid w zwątpieniu zajął pozycję, a nad kortem zapanowała cisza. Wtem zabrzmiał z trybuny dziewczęcy głos:

— Dawid! Ty musisz wygrać!

Była to Mary. Na Boga! Toż on zupełnie o niej zapomniał! Przecież musiał wygrać dla niej! Musi zwyciężyć, aby jej pokazać, że zwycięstwo zawsze idzie w parze z dobrze zrozumianym duchem sportowym. Fala stanowczości usunęła jego zdenerwowanie, które ogarniało jego wyczerpany umysł. Podniósł się na palcach, czując się zupełnie świeżym...

O ostatnich trzech grach niewiele można powiedzieć. Dawid przeszedł poprostu samego siebie. W przeciągu pięciu minut wygrał trzy gemy i mecz w takim

stylu, że wszystko inne, co dotychczas w całym spotkaniu widziano, poszło w cień.

Opuszczał kort, jak we śnie. Okrzyki widzów docierały tylko częściowo do jego świadomości, zarówno, jak gratulacje Cochetę. Gdy przeszedł już przez ogień aparatów fotograficznych i filmowych, spotkał w arkadach domu klubowego swoje towarzystwo. Arlina podeszła ku niemu i pocałowała go.

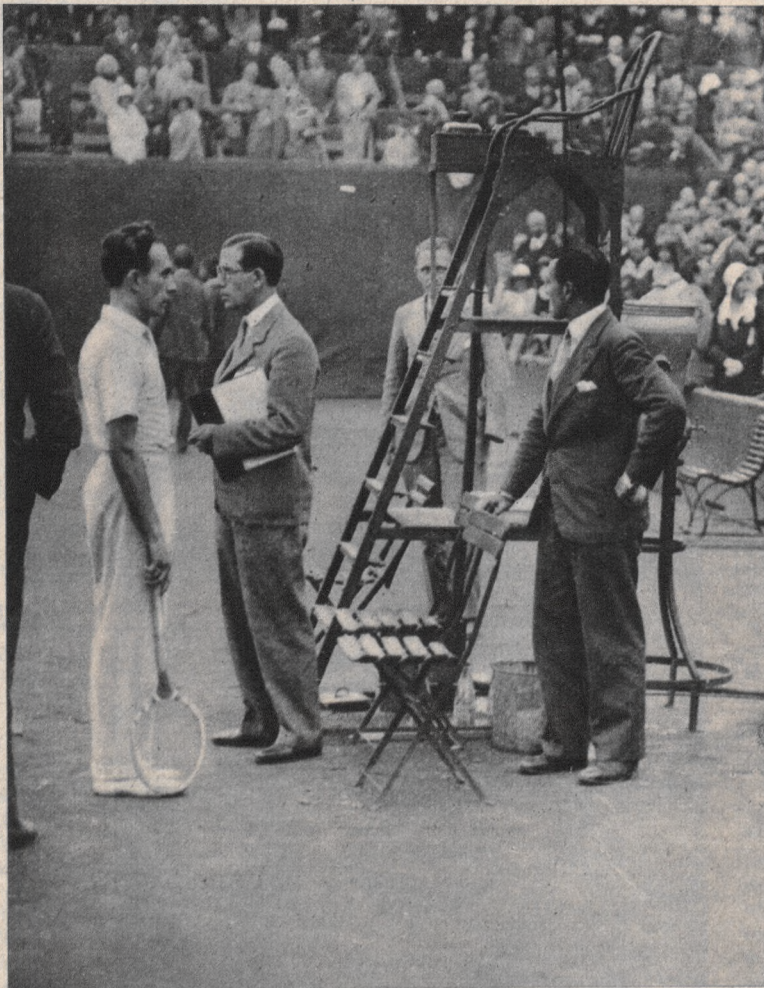
— Nadzwyczajnie! — rzekła.
Mr. Harker ścisnął jego dłoń w uniesieniu.

— Wiedziałem, że to zrobisz chłopce — wołał — jestem dumny z ciebie.

Silne uderzenie w plecy zwiastowało nadejście Billa.

— Dawe! Do stu piorunów! To był wielki mecz. Świętny!

Zaraz po nim przyszła i Mary. Oczy jej błyszczały ze wzruszenia.

Cochet pokonany zeszedł z kortu...

— Mary... — zaczął Dawid, lecz w tej chwili przerywano mu:

— Jego królewska wysokość chce mówić z panem. Dawid obejrzał się, nie wierząc tym słowom.

— Król! Och! — rzekł — zaraz, w tej chwili, proszę, muszę jednak wprawić ucałować żonę. — I dopiero, gdy to uczynił, udał się do loży honorowej, aby zostać przedstawionym królowi i królowej.

XXV.

Zwycięstwo Dawida w Wimbledonie stanowiło kulminacyjny punkt sezonu dla nowego mistrza świata i jego żony. Późniejsze sukcesy odniesione w spotkaniach z Cochetem i Lacostem w rozgrywkach o puchar Davisa, nie miały już dla niego tak wielkiego znaczenia, jak triumf w Wimbledonie.

Przykróść fakt, iż Stany Zjednoczone przegrały finał w stosunku 2:3, osłabiona była przez jego osobiste zwycięstwa. Żadne jednak spotkanie nie przyniosło mu tyle emocji, co słynny finał w Wimbledonie.

Nawet wtedy, gdy bronił swego tytułu w mistrzostwie Ameryki nie był tak bardzo podniecony, jak na mistrzostwach świata. W rzeczywistości zarówno Harkerowie, jak i Mary, Billy i Dawid uważali zdobycie mistrzostwa Ameryki za zupełnie zrozumiałe, zwłaszcza, że w turnieju tym nie brał udziału żaden z asów francuskich.

Resztę podróży po Europie, już po zakończeniu turnieju wimbledońskiego, spędził bez wybitnie silnych wrażeń. Dawid był zajęty treningiem do finałowej rozgrywki o puchar Davisa, która miała odbyć się na stadionie Roland Garros w Paryżu. Zamieszkał w pałacu Henryka IV. w St. Germain en Laye, i to w ten sposób, że nocne życie Paryża nie

wywarło na nich nietykalny przyciągający wpływ, ale nawet było wrotem nieosiągalne.

W cichem i przytulnym St. Germain Mary czuła się bardzo dobrze. Wspaniałym był widok przez rzekę na Paryż, który w popołudniowym słońcu błyszczał, jak zjawisko „fata morgana”, pływające w chmurach.

A gdy wieczorem ciemności ogarniały miasto, światła z rzeki przypominały jej trzeci akt opery Charpentiera „Louisa”, którą słyszała podczas swego pierwszego pobytu w stolicy Francji w „Opera Comique”. Stale, gdy z okien mieszkania spoglądała na światła z oddali, odnosiła wrażenia, że niebawem usłyszy Mary Garden, śpiewającą arję „Depuis de jour”.

Arlina spędzała wieczory przeważnie w Paryżu w otoczeniu swych licznych znajomych. Zapraszano wprawdzie na te zabawy także i Mary, ale ta stale wymawiała się koniecznością towarzyszenia Dawidowi, który przed meczem bacznie musiał uważać na tryb życia.

Mimo to nocne życie Paryża posiadało dla Mary urok rzeczy nieznannej i obiecywało sobie, że zanim opuści Paryż, musi zakosztować także i tej przyjemności. Pewnego dnia zdradziła się z tym planem przed Billym, który tak dalece podniecił się tą myślą, że nie zaprzestął ich namawiać. Obiecali mu wreszcie, że po zawodach poświęca jeden wieczór na zwiedzenie osobliwości Paryża w tym zakresie.

Na przyjemność tę przeznaczono wieczór tuż po ostatnim dniu rozgrywek o puchar Davisa. O motyw zabawy było niezwykle łatwo, gdyż, jeśli Ameryka wygra — będzie znakomita okazja do zabawy, gdy zaś przegra, trudno się będzie obejść bez pocieszenia.

Potem Dawid i Mary żalowali tego wieczoru. Rozpoczął się on obiadem w Hotel des Ambassadeurs, w którym obok Arliny, Mary, Fanny Pratt i dwóch jeszcze pań, wziął udział cały szereg panów z Harkerem, Dawidem, Egbertem i Billym na czele. Kilku z obecnych panów nie znał Dawid dotychczas i niewątpliwie nie poznałby ich po tym wieczorze.

Po paru godzinach opuszczono Hotel des Ambassadeurs, część towarzysząca była już nieco podchmielona, lecz naogół utrzymywano się w ryzach.

Przez cały wieczór Mary uważała, aby przebywać blisko Dawida. Arlina zaś, która wypila nieco ponad miarę, była bardzo głośna, domagała się, aby Dawid stale jej towarzyszył, co oczywiście nie było zbyt miłym dla Mary. Szukała więc oparcia w Billym. O pierwszej w nocy miała już dość całej zabawy i chciała iść do domu.

Dawid, który po długim okresie wstrzemięźliwości pierwszy raz tej nocy zakosztował alkoholu, był w bardzo wesołym nastroju. Każdego, kogo napotkał witał bardzo serdecznie, bez względu na to, czy go znał, czy nie. Z każdej flaszki, którą znalazł na stole pił, ile tylko mógł, aż wreszcie upił się.

Około trzeciej nad ranem, gdy siedzieli pośród bardzo różnorodnego towarzystwa w małej kawiarence na Montmartrze, zniknął w miarę upijania się do brotliwy nastrój Dawida. Stał się nieznośnym i Mary nalegała na natychmiastowy powrót do domu.

— Ależ wybij sobie to z głowy, Mary — dlaczego masz nam psuć zabawę? — mówił Dawid, a czkawka przerywała mu każde niemal słowo. Wieczór dopiero co się rozpoczął — a stawiając nowy kieliszek szampa przed sobą, zwrócił się do grubego murzyna, który dyrygował orkiestrą. — Hej, wy, zagrajcie coś wesołego!

Billy pochylił się nad stołem i zabrał bratu kieliszek. Małec przez cały wieczór bacznie obserwował cały przebieg zabawy. Dawid odwrócił się właśnie w chwili, gdy chłopiec stawiał kieliszek na stole. Mary, która rozmawiała z jakimś panem, poznanym tegoż wieczoru, spoglądała od czasu do czasu w ich stronę i widziała całe zajście.

— Billy! — krzyknęła z oburzeniem w głosie. — Malce, połóż to — wołał równocześnie Dawid. Billy spojrzał przekornie na brata.

— Dlaczego? — spytał niewinnie.

— Właśnie dlatego — mówił Dawid, podnosząc się z krzesła.

— To nie jest uzasadnienie — odrzekł ze śmiechem chłopiec, biorąc kieliszek do ręki i podnosząc go do ust.

— Dobrze, to masz lepsze! — mruknął Dawid i uderzeniem wytrącił kieliszek z rąk chłopca.

— Dawid, proszę! — drżącym głosem szepnęła Mary

(Dalszy ciąg nastąpi).

NA BOISKACH STRYJA

Życie sportowe Stryja stoi przez lwią część roku pod znakiem

piłki nożnej

W r. ub. mamy do zanotowania cały szereg sukcesów, jak zdobycie zaszczytnego tytułu wicemistrza kl. A. okr. lwowskiego przez S. K. S. Pogoń Stryj, kreowanie osobnego podokręgu stryjskiego etc. Do imprez pierwszorzędných należała gościna Hakoahu wiedeńskiego, jubileusz 25-lecia Pogoni stryjskiej, święto sportowe Kol. P. W. F.

W lekko-atletyce.

Z powodu „ucieczki” całego szeregu wybitnych talentów (Śliwaka i in.) nie osiągnięto dobrych wyników. Pocieszającym objawem jest natomiast zadawalniający rozwój uszcz. Wszystkie kluby miały czynne sekcje lekko-atletyczne. — Na pierwszy plan wysuwa się Sokół. Miastu naszemu daje się odczuć brak trenera, stąd też rażące braki w stylu i technice zawodników.

Tenis

jest uprawiany w I. S. K. T. i Hakoahu, które to kluby stale rywalizują o pierwszeństwo. Tytuł mistrza tenisowego m. Stryja i puchar wodny zdobył dr. Hausman (Hakoah) po ciężkiej walce z eksmistrzem p. Matuszewskim (I. S. K. T.). Ponadto chwalebna tradycja ma doroczną turniej międzymiastowy z udziałem tenisistów lwowskich i zagłębia naftowego, gdzie niepodlegną rolę odgrywają stryjscy zawodnicy.

Z innych sportów letnich: gry ruchome, a szczególnie sport pływacki i kajakowy, pomimo poszczególnych warunków i wielkiej liczby uprawiających, jest słabo bądż wcale nie ujęty w karby klubowe.

Stryjski klub kolarzy i motorzystów wogóle nie daje żadnych znaków życia, jedynie Pogoń w ramach jubileuszu nrządziła bieg kolarski.

Tegoroczna zima

przyniosła ożywienie w odlegim dotąd u nas leżących sportach zimowych. — Trzy czynne ślizgawki gromadziły codziennie wielką liczbę lyżwiarzy. Ponadto powstała drużyna hokejowa przy P. T. T., która w pierwszym sezonie istnienia odniosła niepośledni sukces, bijąc rutynowaną drużynę Sokola drohobyckiego w stos. 5:3. Najbardziej pocieszającym objawem jest niebawmy rozwój sportu narciarskiego, ku czemu przyczynia się bliskość Stawka. Odbyły się również — pierwszy raz w Stryju — zawody narciarskie, które zgromadziły na starcie 80 zawodników.

A. H.

SPORT W STOLICY PODKARPACIA

Wolne królewskie miasto Stanisławów, stolica Podkarpacia — swem sportowym poziomem zasługuje raczej na miano miasteczka.

70.000 mieszkańców, 7 klubów sportowych, 3 boiska do piłki nożnej, 12 kortów tenisowych, 2 boiska do koszykówki i siatkówki, oraz jedna nienadzwyczajna — prawie nieużywana bieżnia.

Z pojedynczych działów sportu na pierwsze miejsce wybija się

piłki nożnej.

K. S. „Raz-Dwa-Trzy” w Stanisławowie.

Najlepszym jej reprezentantem jest jedyny „A” kl. klub „Rewera”. Ubiegły sezon skończył się połowicznym sukcesem „Rewerystów”: zdobyciem mistrzostwa lwowsk. okręgu i wicemistrzostwa grupy wschodniej. Skład „Rewery” zależny jest od tego, ile graczy śląskich odbywa w danym sezonie służbę wojskową w Stanisławowie. — Ta polityka kierownictwa jednak skończy się — zdaje się — kiedyś tragicznie.

ŻYCIE SPORTOWE MIASTA WIELICZKI

Sport na terenie Wieliczki ma dosyć dobre warunki rozwoju, pomimo, iż daje się odczuwać brak boisk. Istnieje tu bowiem jedno boisko piłki nożnej dla czterech klubów i dwa boiska dla koszykówki. — Przeglądniemy się poszczególnym działom sportu:

Najpopularniejszym sportem na terenie Wieliczki jest

piłki nożna.

Istnieją 4 kluby, a m. „Wieliczanka”, „Sokół”, „Strzelec” i Z. T. S. „Ari”, uprawiające ten sport. — Do najlepszych graczy tego działu sportu zaliczyć należy: utalentowanego napastnika Czopora II (Wieliczanka), Trochanowicza (Wielicz.), Jurka I (Sokół) i Karcińskiego II (Wielicz.). Ostatnio Wieliczka otrzymała swój podokręg piłki nożnej, do którego należą wymienione drużyny Wieliczki, Swięzianka (Prokocim) i Strzelec (Niepołomice).

Lekko-atletyka.

Prym w tej dziedzinie sportu dźwierz tutaj: gimnazjum im. Jana Matejki. Wyniki bowiem osiągnęte przez wszechstronnego lekkoatletę Markiewicza są świetne, a m. 100 m. 11.5 sek., skok w dal 6.45 m., skok wzwyż 1.64 m. i t. d. — Z innych klubów większe zainteresowanie w tym kierunku objawia K. K. S. „Wieliczanka”.

Gry sportowe.

Ta gałąź sportu jest rozwinięta na szeroka skalę, a zwłaszcza koszykówka. — Istnieją 4 drużyny koszykówki, tworzące własny podokręg. Na zwycięzcę typować tu należy zgóry świetną drużynę „Wieliczanki”, która ma na swym koncie za pisane świetne wyniki z krakowskimi drużynami, jak „Wisła”, „I. M. C. A.”, „Garbarnia”, a także zwycięstwo nad „Sokołem”.

Podkreślić jeszcze tu należy wysoki poziom tenisa stołowego. Pomimo że rozegrany niedawno mecz reprezentacyjnej drużyny Krakowa z Wieliczką przyniósł wynik niekorzystny 0:7, to jednak dzielna postawa naszych reprezentantów w walce z Krakowianami pozwala stawiać dobre prognozy na przyszłość. Mistrzem Wieliczanki jest Z. T. S. „Ari”, wice-mistrzem „Wieliczanka”.

O. K.

W CHRZANOWIE

Po kilkumiesięcznej zimowej przerwie, sport w Chrzanowie zaczyna się budzić, a z dotychczasowych prac i narad widać, że nabierze on większego niż w roku ubiegłym rozmachu.

Pierwszą imprezą sportową w b. roku urządził „Strzelec”, a były nią wiosenne zawody marszowe ze strzelaniem w dn. 13 b. m. Tow. gimn. „Sokół”, mając do dyspozycji własną strzelnicę ma lokalizację, pielęgnuje sport strzelecki. 10 b. m. odbędą się zawody w Sierszy, Szczakowej, Jęzorze i Jaworznie.

Zawody otwarte dla wszystkich o nagrody i dyplomy urządził T. G. „Sokół” w dn. 5. V. w Chrzanowie, 5. VI. w Oświęcimiu, 12. VI. w Chrzanowie, 5. VI. w Oświęcimiu, 12. VI. w Chrzanowie, 19. VI. w Sierszy, 26. VI. w Jęzorze, 29. VI. w Jaworznie, 3. VII. w Brzeszczach, 7. VII. w Trzebinu, 14. VIII. w Szczakowej, 28. VIII. w Krzeszowicach i 11. IX. w Chrzanowie. — Na dzień 25-go września program przewiduje jesienne zawody strzeleckie o odznakę III-iej klasy, analogicznie jak w dniach 3 i 10. IV. Staraniem Gniazd Sokolich w Chrzanowie, Brzeszczach, Jaworznie, Jęzorze i t. d. odbędą się w dniu 16-go października Sokole zawody Kościuszkowskie.

Uczestnicy pierwszego biegu narciarskiego w Stryju.

Z „B” kl. klubów na czoło wybija się twarda „Górka”, dalej krocza „Prołom” i pechowata „Stanisławowka”. Na uwagę zasługuje „Prołom”, który w drugim roku istnienia był bardzo groźnym w mistrzostwach, wykazując najlepszy styl gry. Dalszy układ klubów: „Hakoah” (kiedys „A” kl.), „Jedność”, beniaminek kl. „B”, „Admira”, jedyny „C” kl. klub „Strzelec” i niezwiązkowy „Raz-Dwa-Trzy”.

Tenis, boks i inne sporty.

Tenis zdobył sobie już godne stanowisko dzięki corocznym turniejom „Sokoła”. Klub ten posiada też najlepszą sekcję tenisową. Na drugim miejscu znajduje się „Hakoah”, dalej „Rewera”.

Najmłodsza latorość — boks — mimo swego pół-rocznego zaledwie istnienia, wykazał duże postępy. Wybija się liczna sekcja „Rewery”, istnienia, wykazał duże postępy.

Jedyną dość żywotną sekcję kolarską posiada Polski 10-te miejsce. wodnik Daniel I zajął w II-gim biegu dookoła Polski 10-te miejsce.

Ping-pong na szkole innych sportów przyciągnął olbrzymie masy ludzi, w szczególności żydów. Mistrzem drużynowym jest Hakoah.

Innych działów sportu Stanisławów nie zna. Zawody lekkoatletyczne, pływackie, kolarskie torowe, hokejowe i inne są znane ogółowi tylko z filmów i gazet.

Walne zgromadzenie Stanisławowskiego Podokręgowego Związku Piłki Nożnej odbyło się dnia 20 lutego. — Zgromadzenie zgaił prof. Dregiewicz. Ożywioną dyskusję wywołała sprawa regulaminu, w szczególności paragrafu, w którym mówi się o liczeniu punktów, uzyskanych w spotkaniach z rezerwami klubów ligowych.

Prezesem wybrano przez aklamację p. inż. Olego. Jednakże wybory członków zarządu wywołały bardzo przykry incydent. — Mianowicie „Rewera” — mając jako „A” kl. klub 41 głosów na 140 wszystkich — starała się przyciągnąć jeszcze kilka klubów i przeforsować swą listę. „Rewera” jednakże uzyskała zaledwie 40 głosów, a w konsekwencji wyszła ze sali.

Do zarządu weszli pp.: Gramnicki, Kłob, dr. Packer, Zbudowski, Worobkiewicz i Gold.

Drużyna koszykówki K. K. S. Wieliczanka wraz z klubem „Cwaniki” (Kraków) przed meczem, zakończonym zwycięstwem Wieliczanki.

RAZ DWA TRZY!

MARZENIE WIELKIEGO BIEGACZA

Włoszki, polski kłacz, Ameryka Frank Wilkoff spogląda na bieżnię w Los Angeles

ILUSTROWANY TYGODNIK SPORTOWY